

ROZCZYŚCIE, w poczuciu dumy i radości z osiągnięć przeżywał kraj nasz niezapomnianie dni II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej...

Wiele listów nadeszła również młodzieży studenckiej. Pozdrawiając II Zjazd studenci składają wyrazy głębokiej wdzięczności Partii za opiekę i pomoc w nauce oraz zobowiązują się do osiagnięcia coraz lepszych wyników...

Ostatnia dni lutego przyniosły oczekiwaną zmianę. Po wielu tygodniach ostrych mrozów wiosna rozpoczęła swoją radośnie ofensywę. Na wszystkich obiektach Huty im. Lenina wzmógł się i żywiej zągnął rytm pracy, nadrabiając zaległości z okresu silynych mrozów...

Dla uproszczenia chłopcy z brygady Ptaka nazywają tę konstrukcję krótko „portkami”. A dźwig? Brygada Ptaka ma poważne powody, aby szanować jego pomoc...

Wzruszający i uroczysty jest meldunek drużyny harcerskiej im. Hanki Sawickiej przy Szkole Podstawowej w Lamkach, pow. Ostrów Mazowiecka...

„Drogi delegaci — piszą harcerze — W dniu otwarcia II Zjazdu Partii złożyliśmy uroczyste przyrzeczenie harcerskie. Będziemy dobrze się uczyć, by lepiej pracować dla naszej ukochanej Ojczyzny i sprawy socjalizmu...”

Ziemię prząskiej od błota, poprzecinanej wykopami i rowami, zawałonej częściami fabrycznymi pomalowanymi młotem konstrukcji, trudno dostrzec chłopcom z brygady montażowej Józefa Ptaka...

Wiele listów i ozdobyń meldunków, albumów i telegramów od młodzieży i dzieci napłynęło do Sekretariatu II Zjazdu Partii. Około tysiąca listów i telegramów otrzymali imiennie delegaci i goście zagraniczni...

„Partia otacza nas, młodych, troskliwą, codzienną opieką. Wielką jest nasza miłość i przywiązanie do Partii. Wyrazem tej miłości są nasze zobowiązania produkcyjne podjęte przez 26 tysięcy młodzieży Zabrza...

W drugiej połowie stycznia nadeszła wieśka fala mroźna. Dokuczliwe ostre wiatry wschodnie dawały się we znaki ludziom na ziemi mroźnej...

Marcjanna Fornalska — matka Malgorzaty Fornalskiej — wśród najmłodszych delegatów na II Zjazd Partii. Foto Sławny

W przedpołudnie niedzielne słońce brzyczy w okien. Widzę: siedzisz przy stole, chyłysz czoło szerokie, kaligrafując życie swe dwudziestoletnie...

Partia patrzy ci w oczy, w oczy niezampane, w czelo niezapisane, w serce ocalone, w uroczystą pogodę twego dojrzenia...

Nowe programy dla szkół ogólnokształcących

Trwająca już kilka miesięcy w prasie dyskusja na temat szkolnej jest niewątpliwym przejawem dużej troski społeczeństwa o to, aby praca wychowawcza naszych szkół prowadziła do właściwych rezultatów...

dziono, że obecnie obowiązuje programy są wielkim osiągnięciem szkoły polskiej. Pierwsze powojenne programy były bezkierunkowe, obciążone tendencjami nacjonalistycznymi...

nie jest sprawą łatwą. Przede wszystkim trzeba uwzględnić tę dużą wieź, która potrzeba jest budownictwu socjalizmu, aby mógł być aktywnym członkiem społeczeństwa i jawikawo rozumiał fakty i jawikawo przyrównał i społeczne. Jednocześnie...

Na konferencji stwierdzono przede wszystkim że wykształcenie ogólne spełnia w społeczeństwie socjalistycznym zupełnie inną rolę, niż w społeczeństwie kapitalistycznym...

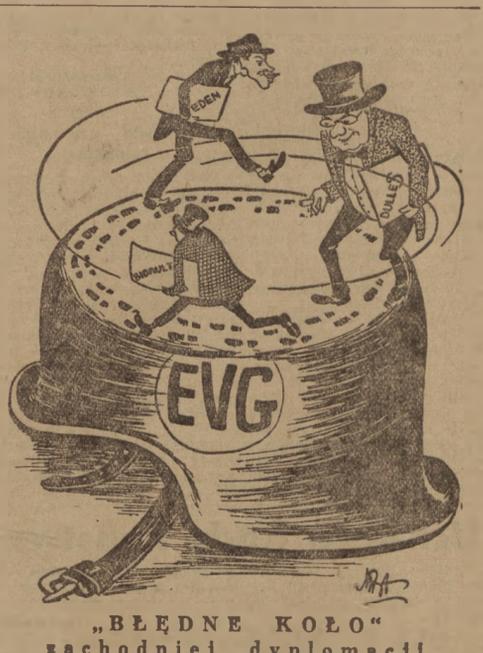
Wielu by dalszy postęp w szkolnictwie. Miarą ważności zagadnienia jest fakt, że nasza najwyższa Instytucja naukowa — Polska Akademia Nauk — przy współdziałaniu Instytutu Pedagogiki zorganizowała specjalną trzydniową konferencję naukową poświęconą sprawie doboru treści nauczania...

programach tak mocno akcentuje się postulat kształcenia politechnicznego. Ale kształcenie politechniczne wymaga solidnego opanowania wiedzy, zwłaszcza z takich przedmiotów, jak fizyka, chemia, matematyka, biologia, poza tym wymaga ono aby orientować się, jak prawa przyrody stosuje się w technice...

Czym zajmowano się na konferencji w PAN?

M. PĘCHERSKI Kierownik działu prac programowo-dydaktycznych Instytutu Pedagogiki

Wisława Szymborska Wstępującym do Partii. W przedpołudnie niedzielne słońce brzyczy w okien. Widzę: siedzisz przy stole, chyłysz czoło szerokie, kaligrafując życie swe dwudziestoletnie...

KWIATKI Z ATLANTYCKIEJ JACZKI. W wzięciu w Ocała pod Madrytem odbył się proces kilku socjalistów hiszpańskich, oskarżonych o działalność „wyrotową”...

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu 6-letniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954 — 1955

I.

1. Kierunki rozwoju gospodarczego Polski Ludowej w latach 1950 — 1955 zostały określone przez zadania Planu Sześcioletniego uchwalonego przez Sejm w myśli wytycznych I Zjazdu PZPR.

Założeniem tego planu było zbudowanie podstaw socjalizmu przez:

- znaczny rozwój przemysłu socjalistycznego przy szczególnie wysokim tempie rozwoju przemysłu środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;
- rozwój rolnictwa przez wykorzystanie istniejących w ustroju demokracji ludowej możliwości zwiększenia produkcji gospodarstw mało- i średniorolnych oraz stopniowe rozszerzanie sektora socjalistycznego w gospodarce rolnej;
- rozwijanie i umiędzianie socjalistycznych stosunków produkcji we wszystkich działach gospodarki narodowej;
- dalsze podniesienie stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi;
- zacieśnienie współpracy ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej.

2. W okresie lat 1950 — 1953 realizując zadania Planu Sześcioletniego osiągnięto znaczny rozwój sił wytwórczych.

Poziom sił wytwórczych przekroczył znacznie poziom r. 1949 — ostatniego roku planu trzyletniego i wielokrotnie przewyższył poziom przedwojenny.

W okresie tym nastąpił znaczny rozwój i umocnienie socjalistycznych stosunków produkcji w gospodarce narodowej. Sektor socjalistyczny osiągnął niemal wyłączność w przemyśle, transporcie i budownictwie, zdobył decydującą przewagę w handlu i poczynił znaczne postępy w rolnictwie.

Dzięki wysiłkom całego narodu i wszechstronnej pomocy Związku Radzieckiego, a także współpracy gospodarczej z krajami demokracji ludowej zmieniło się oblicze naszego kraju, który przekształcił się już w kraj o wielkim i stale rosnącym potencjale gospodarczym.

Polska, która dzięki ustanowieniu władzy ludowej przestała być obiektem eksploatacji ze strony kapitału zagranicznego i surowcowo-rolniczym zapleczem gospodarki państw imperialistycznych, w toku realizacji Planu Sześcioletniego w dużej mierze przezwyciężyła odziedziczone po kapitalizmie zacofanie ekonomiczne i stała się krajem przemysłowo-rolniczym. Zmieniła się zasadniczo struktura naszego handlu zagranicznego. Wielką rolę odgrywa przywóz surowców i urządzeń dla przemysłu oraz wzrost wywóz gotowych wyrobów przemysłowych. Wzrosła witalność rolnictwa w międzynarodowej wymianie towarowej.

3. W okresie lat 1950 — 1953 uwaga państwa i jego organów musiała się skupić głównie na rozwiązywaniu podstawowych zagadnień związanych z socjalistycznym uprzemysłowieniem kraju.

Między innymi w związku z tym obok wielkich osiągnięć, zwłaszcza w dziedzinie rozwoju przemysłu socjalistycznego i umocnienia obronności kraju, wystąpiły w toku realizacji Planu Sześcioletniego znaczne nierównomierności w rozwoju gospodarki narodowej, przejawiające się przede wszystkim w zbyt słabym tempie rozwoju rolnictwa. Niedostateczny pod względem ilościowym, asortymentowym i jakościowym w stosunku do rosnących potrzeb ludności był również wzrost produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia. W konsekwencji zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie podniesienia stopy życiowej mas pracujących nie zostały w pełni wykonane.

Jednocześnie w przemyśle zarówno środków wytwórczości jak i w przemyśle przedmiotów spożycia ujawniły się pewne trudności wynikające przede wszystkim z niedostatecznego rozwoju bazy surowcowej.

Należy stwierdzić, iż niezależnie od obiektywnych przyczyn, które zaważyły na powstaniu tych nierównomierności, nie wykorzystaliśmy wszystkich istniejących możliwości rozwoju rolnictwa i wzrostu produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia, a tym samym możliwości podnoszenia stopy życiowej mas pracujących.

4. Zadania Planu Sześcioletniego w latach 1950 — 1953 w dziedzinie wzrostu produkcji przemysłowej zostały przekroczone, zaś w dziedzinie wzrostu produkcji rolnej nie zostały w pełni wykonane. Produkcja przemysłowa w tym okresie wzrosła o 118 proc., a produkcja rolna tylko o 10 proc.

Na niezadowalający rozwój produkcji rolnej wpłynęły:

- brak koncentracji wysiłków dla osiągnięcia rozwoju rolnictwa i niewystarczająca pomoc produkcyjna, co wyraziło się głównie w niedostatecznym uruchamianiu hodowców ekonomicznych, w niedostatecznym zapotrzeniu wsi w sprzęt rolniczy i artykuły budowlane, w zbyt słabej popularyzacji postępowych metod produkcji rolnej, w niedostatecznym pobudzeniu aktywności chłopów pracujących dla wykorzystania stworzonych przez ustrój demokracji ludowej możliwości podniesienia produkcji gospodarstw małych i średniorolnych;
- częste wypaczenie w praktyce zasad sojuszu robotniczo-chłopskiego, co utrudniało izolację kulstwa, dążącego do podważenia spójni między miastem a wsią;
- niedostateczny w stosunku do istniejących możliwości rozwój i wzrost produkcji sektora socjalistycznego w rolnictwie.

Ujemną rolę odegrały również niekorzystne warunki klimatyczne, które miały miejsce w ostatnich trzech latach.

Dysproporcja pomiędzy rozwojem przemysłu a rolnictwa przybrała charakter poważny, hamujący dalszy rozwój gospodarki narodowej. Przewyższenie jej jest głównym zadaniem naszej polityki gospodarczej, zadaniem, od którego wykonania przede wszystkim zależy wzrost

stopy życiowej mas pracujących, zadaniem, wokół którego winna koncentrować się uwaga całej partii, państwa ludowego i jego organów.

5. Jakkolwiek zadania planowe w dziedzinie rozwoju produkcji przemysłowej zostały znacznie przekroczone, zarysowała się pewna nierównomierność pomiędzy wzrostem produkcji środków wytwórczości, a wzrostem produkcji przedmiotów spożycia.

Produkcja środków wytwórczości w całym przemyśle wzrosła w latach 1950 — 1953 o 136 proc., a produkcja przemysłowych artykułów powszechnego spożycia zwiększyła się o 99 proc. Jedną z głównych przyczyn słabszego tempa rozwoju produkcji artykułów powszechnego spożycia w przemyśle były ograniczone zasoby surowców rolniczych. Zadania ustalone przez Plan Sześcioletni na r. 1953 zostały przekroczone w przemyśle socjalistycznym w zakresie środków wytwórczości o 24 proc., a w dziedzinie produkcji artykułów powszechnego spożycia o 7 proc.

Obecnie na podstawie dotychczasowych osiągnięć w rozwoju przemysłu środków wytwórczości możliwe i konieczne jest wydajne zwiększenie produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia.

6. Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolnej i niedostateczny w stosunku do potrzeb wzrost produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia nie pozwoliły na pełne wykonanie zadań, jakie Plan Sześcioletni stawiał w dziedzinie wzrostu stopy życiowej mas pracujących.

7. Niezbędne jest, aby rozwijając nadal przemysł środków wytwórczości, jako podstawę rozwoju i rekonstrukcji technicznej całej gospodarki narodowej, dokonać nowego rozstawienia sił i środków, mającego na celu przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolnej i wydajnego zwiększenia produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia oraz osiągnięcie na tej podstawie szybszego i wydajniejszego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi.

Dokonanie takiego zwrotu jest w pełni realne i możliwe dzięki umocnieniu władzy ludowej osiągniętemu poziomowi rozwoju przemysłu ciężkiego oraz dzięki możliwości oparcia się o pomoc Związku Radzieckiego i zacieśnianiu się współpracy pomiędzy Polską Ludową a krajami rosnącego w siły obozu socjalizmu i pokoju.

Wykonalenie tych zadań jest nierozdzielnie związane z wzmocnieniem działalności klasy robotniczej dla umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego, z rosnącą aktywnością mas chłopskich, z codzienną troską o rozwój rolnictwa, jest niezbędnym warunkiem i gwarancją dalszego pomyślnego rozwoju naszego państwa ludowego i budownictwa socjalizmu.

8. W związku z powyższym II Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej uznaje za główne zadanie osiągnięcie w ostatnich dwóch latach Planu Sześcioletniego wydatnego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi.

Dla wykonania powyższego podstawowego zadania konieczne jest:

- zapewnienie niezbędnej proporcjonalności w rozwoju poszczególnych działów i gałęzi gospodarki narodowej. Nastąpić to winno przede wszystkim przez przyspieszenie tempa rozwoju rolnictwa. Wymaga to skoncentrowania wysiłków i uwagi całej partii i organów państwowych na zadaniu osiągnięcia wzrostu produkcji rolnej, umocnienia i rozwoju socjalistycznych stosunków produkcji w rolnictwie, pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopskim w podnoszeniu produkcji, przy znacznym wzmocnieniu roli państwa w kierowaniu produkcji rolnej;
- zapewnienie niezbędnej proporcjonalności w rozwoju przemysłu przez przyspieszenie rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia i podniesienie ich jakości oraz wzbogacenie asortymentu przy jednoczesnym zabezpieczeniu odpowiedniego wzrostu produkcji środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;
- obniżenie udziału akumulacji w podziale dochodu narodowego i zmiana struktury nakładów inwestycyjnych przez znaczne zwiększenie nakładów na rozwój rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia, na budownictwo mieszkaniowe i komunalne oraz na budowę urządzeń socjalnych i kulturalnych;
- dokonanie zmian w strukturze handlu zagranicznego, w celu uzyskania większej ilości artykułów powszechnego spożycia dla ludności; winno się to wyrazić w szczególności w zwiększeniu importu surowców dla przemysłu artykułów konsumpcyjnych oraz w pewnym zwiększeniu importu gotowych artykułów konsumpcyjnych;
- pogłębienie systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej, a w szczególności wzmocnienie walki o obniżenie kosztów własnych, o likwidację przesterów w zatrudnieniu oraz wszelkich przejawów marnotrawstwa;
- znaczące podniesienie wydajności pracy w całej gospodarce narodowej.

II. Przemysł

9. Globalna produkcja przemysłu w roku 1953 osiągnęła poziom o 118 proc. wyższy niż w roku 1949. Oznacza to, iż w roku 1953 produkcja przemysłu była 3,6 raza wyższa niż w r. 1938, a na jednego mieszkańca 4,8 raza wyższa. Podczas gdy w roku 1938 Polska zajmowała jedno z ostatnich miejsc w Europie pod względem rozwoju przemysłu, to w r. 1953 znajduje się już na 5 miejscu w Europie pod względem globalnej wielkości produkcji przemysłowej.

10. Rozbudowa przemysłu Polski Ludowej odbywa się na bazie rozwoju i umocnienia socjalistycznych stosunków produkcji. W roku 1949 udział socjalistycznego przemysłu w globalnej produkcji przemysłowej wynosił 94,6 proc., w roku zaś 1953 osiągnął już ponad 99 proc.

11. Szczególnie szybkie było tempo rozwoju przemysłu ciężkiego. Podczas gdy cała produkcja przemysłowa w roku 1953 była większa w porównaniu z rokiem 1949 o 118 proc.,

produkcja środków wytwórczości była większa o 136 proc.

Osiągnięto więc bardzo poważne postępy w dziedzinie budowy socjalistycznego przemysłu ciężkiego, stanowiącego główny fundament naszej ekonomiki i podstawę dalszego rozwoju przemysłu lekkiego, rolnictwa, transportu i budownictwa. Powstały nowe gałęzie przemysłu, które nie istniały w Polsce kapitalistycznej lub których produkcja była bardzo nieznaczna, jak przemysł ciężkich obrabiarek, przemysł stali szlachetnych, przemysł łożysk tocznych, przemysł traktorowy i samochodowy, przemysł ciężkich maszyn elektrycznych, przemysł stoczniowy, przemysł wielkiej syntezy chemicznej, przemysł włókien syntetycznych; powstało kopalnictwo iud miedzi i hutnictwo miedzi. Zabezpieczono w niezbędnym zakresie produkcję sprzętu dla celów obrony kraju.

Produkcja najbardziej charakterystycznych dla tempa rozwoju przemysłu ciężkiego artykułów osiągnęła:

Artykuł	1938	1946	1949	1953	W proc. 1953 do 1938	W proc. 1953 do 1938 na 1 miesz.
Stal w tys. ton	1441	1219	2300	3604	250	330
Węgiel kam. w mln ton	38,1	47,3	74,1	88,7	233	307
Energia elektr. w mld kWh	3,98	5,71	8,30	13,6	342	451
Cement w tys. ton	1719	1399	2344	3299	192	253
Obrabiarki do metali w ton.	1740	2460	9438	20300	12 razy	15 razy
Traktory w sztukach	—	—	2513	6900	—	—

Najsilniejsze tempo wzrostu wykazał przemysł maszynowy, którego produkcja jest obecnie ponad 2,5 raza większa niż w roku 1949. Oznacza to, iż produkcja przemysłu maszynowego jest obecnie około 7 razy większa niż przed wojną, a w przeliczeniu na jednego mieszkańca około 9 razy większa. Jednocześnie nastąpiły zmiany jakościowe w produkcji przemysłu maszynowego, w której obecnie czołową pozycję stanowią ciężkie obrabiarki i urządzenia przemysłowe, maszyny elektryczne o wielkiej mocy, narzędzia precyzyjne, traktory, maszyny rolnicze, tabor kolejowy, okręty.

Silnie rozwija się również przemysł chemiczny, którego produkcja jest obecnie około 2,5 raza większa niż w roku 1949. Oznacza to, iż produkcja przemysłu chemicznego jest obecnie około 4,3 raza większa niż przed wojną, a w przeliczeniu na jednego mieszkańca około 5,6 raza większa.

Zadania czterech lat Planu Sześcioletniego w zakresie przemysłu ciężkiego zostały wykonane ogółem z nadwyżką, chociaż plan w szeregu ważnych asortymentów nie został wykonany. Należy w szczególności zaznaczyć, iż nie wykonano w pełni zadań Planu Sześcioletniego w zakresie produkcji surowców dla przemysłu, a zwłaszcza w zakresie wydobycia rud żelaza i rud miedzi.

Silny rozwój przemysłu ciężkiego został osiągnięty w znacznym stopniu przez budowę nowych wielkich zakładów oraz rekonstrukcję wielu istniejących obiektów.

Zbudowano szereg wielkich nowych obiektów, jak wielkie piece w Hucie Kościuszkowej, wielkie piece, stalownia i walcownia rur w Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie, walcownia i zgniatacz w Hucie Bobrek, kopalnie węgla Ziemowit II i Wesoła II, elektrownie ciepłe Miechówce, Jaworzno I i II, elektrownia wodna im. L. Waryńskiego w Dvchowie, fabryki maszyn i aparatów elektrycznych w Tarnowie oraz w Toruniu, fabryka łożysk tocznych w Kraśniku, zakłady kwasu siarkowego w Wivowie, cementownia Odra i Wierzbica, szereg ważnych zakładów przemysłu obronnego i wiele innych zakładów przemysłowych.

W rekonstrukcji, odbudowie lub rozbudowie znajduje się szereg czołowych zakładów hutniczych, jak Huta Pokój, Huta Batory, Huta Baildon i inne oraz szereg fabryk przemysłu obrabiarkowego, w tym w Kuźni Raciborskiej i Porębie, stocznie w Gdańsku i w Szczecinie, szereg fabryk maszyn i aparatów elektrycznych, w tym fabryka w Bydgoszczy, fabryka urządzeń technicznych w Raciborzu, Zakłady Mechaniczne im. Karola Świerczewskiego w Elblągu, fabryka samochodów ciężarowych

w Starachowicach, fabryka traktorów w Ursusie, zakłady związków azotowych w Tarnowie, Inowrocławskie i Krakowskie Zakłady Sodowe i wiele innych.

W budowie znajdują się także wielkie nowe zakłady, jak Zakłady Metalurgiczne imienia Lenina w Nowej Hucie, cynkowe zakłady hutnicze Bolestaw, huta aluminium w Skawinie, kopalnie węgla: Nowy Wirek, Rokitnica II, Mszana, Juliań, Porąbka, Halemba i Kościuszkowa Nowa, wielka kopalnia odkrywkowa Brzozowica, elektrownia w Koninie, elektrociepłownia Żerań, fabryka wielkich maszyn elektrycznych we Wrocławiu, fabryka maszyn zwinnych w Starolepcach pod Poznaniem, fabryka przewodów i armatury w Kielcach, szereg wielkich

Artykuł	Jednostka miary	1938	1946	1949	1953	W % 1953 do 1938	W % 1953 do 1938 na 1 miesz.
Tkaniny bawełniane *)	mln. mb.	287,6	206,5	406,5	498,7	173	229
Tkaniny wełniane *)	"	37,7	22,9	50,1	70,5	187	247
Tkaniny jedwabne *)	"	23,0	6,6	47,7	68,0	296	390
Cukier	tys. ton	506,0	387,0	745,0	1105,0	218	288

*) bez produkcji chałupniczej.

Został silnie rozbudowany przemysł odzieżowy. W porównaniu z rokiem 1949 fabryczna produkcja odzieży wzrosła w 1953 roku prawie dwukrotnie.

Został również znacznie rozbudowany przemysł obuwiczny. Produkcja obuwia jest znacznie wyższa niż przed wojną. Produkcja obuwia wytwarzanego mechanicznie osiąga w 1953 roku 20,8 mln. par, podczas gdy w r. 1949 wynosiła jedynie 7,3 mln. par, a w 1938 roku tylko 2,8 mln. par.

Jednakże zadania Planu Sześcioletniego w zakresie wielu podstawowych artykułów powszechnego spożycia nie zostały w pełni wykonane. Tak np. produkcja tkanin bawełnianych jest w r. 1953 o około 5 proc. niższa od założonej na ten rok w Planie Sześcioletnim, jedwabnych o około 9 proc., mięsa o około 27 proc. Tylko w zakresie stosunkowo nieznacznej liczby podstawowych artykułów zadania Planu Sześcioletniego zostały przekroczone. Tak np. produkcja obuwia w 1953 roku jest wyższa o około 14 proc. od założonej na ten rok w Planie Sześcioletnim, produkcja cukru o 11 proc.

13. Rozwój przemysłu artykułów powszechnego spożycia odbywał się zarówno przez lepsze wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych jak i przez budowę nowych wielkich zakładów oraz rekonstrukcję zakładów istniejących.

W okresie Planu Sześcioletniego zbudowano takie obiekty, jak: nowa przedziałnia cieknotopna w Andrychowie, nowa przedziałnia w Piotrkowie, Fabryka Włókien Syntetycznych w Gorzowie, cukrownia w Sokolowie, 7 wielkich chłodziń przemysłowych. Dokonano generalnej rekonstrukcji szeregu obiektów, jak Tomaszowskie i Szczecińskie Zakłady Włókien Sztucznych, zakłady przemysłu obuwicznego w Chelmku i Otmęcie, 12 przetwórni owoców i warzyw oraz wiele innych zakładów. W budowie znajdują się kombinaty przemysłu bawełnianego w Zambrowie i Fastach, przedziałnia średnioprzednia w Andrychowie, browary w Warszawie i Białymstoku, fabryka celulozy i włókna sztucznego w Jeleniej Górze, fabryki papieru w Skolwinie, Niedomicach, Kostrzynie, nowe oddziały fabryk papieru w Jeleniej Górze i Jeziornej, zakłady przemysłu tłuszczowego w Klemensowie i Kruszycy, szereg chłodziń przemysłowych, zakłady przemysłu mięsnego oraz mleczarskiego.

14. Rozwój socjalistycznego przemysłu dokonuje się na bazie produkcyjnej techniki. Przemysł polski z zaoferowanymi i rozbudowanymi przeszedł na nowoczesny wielki przemysł socjalistyczny. Nowe zakłady buduje się z uwzględnieniem ostatnich zdobyczy i osiągnięć technicznych. Osiągnięcia te wykorzystuje się również przy rekonstrukcji istniejących obiektów.

We wszystkich głównych kierunkach postępu technicznego przemysł polski osiągnął znaczne rezultaty. W szczególności osiągnięto znaczny postęp w dziedzinie elektryfikacji procesów produkcyjnych. Liczba kWh energii elektrycznej zużywana w przemyśle na jednego robotnika wzrosła z 3,4 tys. kWh w r. 1937 do 4,8 tys. kWh w r. 1953 przy równoczesnym wielkim wzroście zatrudnienia.

Zwiększyła się mechanizacja pracochłonnych procesów pracy, zwłaszcza w górnictwie. Stopień mechanizacji ładowania w górnictwie w całym przemyśle wyniósł w r. 1949 przy produkcji 74,1 mln. ton niecałe 3 proc., a procent mechanizacji odstawy około 80 proc. W roku 1953 przy produkcji 88,7 mln. ton mechanizacja ładowania wyniosła około 10 proc., a mechanizacja odstawy około 92 proc. Należy jednak zaznaczyć, że postęp mechanizacji w górnictwie przebiega zbyt wolno.

Coraz szerzej dokonuje się przejścia od mechanizacji częściowej do mechanizacji obejmującej całość procesu produkcyjnego. W szeregu gałęzi przemysłu, jak elektrownie, huty żelaza wprowadza się urządzenia automatyczne. Coraz szerzej zastosowanie znajduje potokowa metoda organizacji produkcji, zwłaszcza w przemyśle maszynowym. Coraz szerzej wprowadza się do przemysłu nowoczesne procesy technologiczne. We wszystkich gałęziach przemysłu upowszechnia się produkcyjne metody pracy.

W nieustannym wzroście poziomu technicznego naszego przemysłu wielką rolę odgrywa również wynalazczość pracownicza. Liczba zgłoszonych wyniszków racjonalizatorskich w całej gospodarce narodowej w roku 1953 osiągnęła 210 tysięcy, tj. 4 razy więcej niż w 1950 roku — pierwszym roku masowego rozwoju ruchu racjonalizatorskiego.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć w dziedzinie postępu technicznego możliwości płyną-

dolewni staliwa, zakłady przemysłu azotowego w Kędzierzynie, kombinat chemiczny w Oświęcimiu, cementownia Rejowice II, fabryka samochodów osobowych na Żeraniu w Warszawie, fabryka samochodów ciężarowych im. Bolesława Bieruta w Lublinie, kombinat gipsowy Dolina Nidy i wiele innych.

12. Również tempo rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia było znaczne, jakkolwiek powolniejsze niż przemysłu ciężkiego. W roku 1953 globalna produkcja przemysłu wytwarzającego przedmioty spożycia wzrosła o 99 proc. w porównaniu z r. 1949.

Produkcja ważniejszych przemysłowych artykułów powszechnego spożycia osiągnęła:

15. W oparciu o szerokie wprowadzenie nowoczesnej, produkcyjnej techniki, o rozwijające się i pogłębiające się współzawodnictwo pracy i o wzrost kwalifikacji robotników poważnie podniosła się wydajność pracy. W r. 1953 wydajność pracy robotnika w przemyśle jest o ok. 52 proc. wyższa niż w roku 1949 i o ok. 63 proc. wyższa niż w r. 1938.

16. Socjalistyczna industrializacja kraju doprowadziła do zasadniczego przeobrażenia struktury klasowej ludności i jej składu zawodowego. Liczba pracowników poza rolnictwem wynosi w r. 1953 około 5,6 miliona, co oznacza w stosunku do r. 1946 wzrost o ponad 97 proc., a w stosunku do r. 1937 o ponad 105 proc.

17. Socjalistyczna industrializacja, zapoczątkowując nowe, bardziej równomierne rozmieszczenie sił wytwórczych w całym kraju, doprowadziła również do poważnych zmian w geografii ekonomicznej Polski.

Dzięki rozwojowi przemysłu socjalistycznego następuje uprzemysłowienie ziemiech pod względem gospodarczym terenów i coraz szybciej likwiduje się ich zacofanie.

Na obszarach Polski wschodniej rozwija się Rzeszowski-Sandomierski Okręg Przemysłowy, wstrajają nowe okręgi przemysłowe — Lubelski i Białostocki.

W Polsce centralnej — obok rozwijających się okręgów Warszawskiego, Łódzkiego i Staropolskiego (Kieleckiego), w toku budowy znajduje się Kujawski Okręg Przemysłowy (Kłoda, Konin).

Na terenie Polski południowej silnie rozbudowują się Okręgi Przemysłowe Krakowski oraz Częstochowski.

18. Socjalistyczna industrializacja kraju doprowadziła również do szybkiej odbudowy niemal całkowicie zniszczonego przemysłu na Ziemiach Odzyskanych, a następnie do jego wszechstronnej rozbudowy. Nastąpiło połączenie ziem dawnych i Ziemi Odzyskanych w jednolity organizm gospodarczy. Produkcja przemysłowa na Ziemiach Odzyskanych jest w roku 1953 prawie 4 razy większa niż w roku 1947.

19. Z dotychczasowego przebiegu wykonania Planu Sześcioletniego w przemyśle i z zadań budownictwa socjalistycznego w ciągu najbliższych dwóch lat wypływają następujące główne zadania w zakresie produkcji przemysłowej:

W celu zabezpieczenia dalszego szybkiego rozwoju gospodarki narodowej, a w szczególności przyspieszenia tempa wzrostu produkcji rolnej i wydajnego zwiększenia produkcji artykułów powszechnego spożycia konieczne jest dalsze konsekwentne realizowanie socjalistycznego uprzemysłowienia kraju. Wzrost produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego w 1953 r. wyniósł w stosunku do ub. roku około 17,5 proc., zaś w ciągu najbliższych 2 lat średnie roczne tempo wzrostu produkcji przemysłu socjalistycznego winno wynosić około 10—11 proc. Procentowe zmniejszenie tempa wzrostu produkcji przemysłu było przewidziane przez Plan Sześcioletni i wiąże się z osiągnięciem stosunkowo wysokiego poziomu produkcji przez przemysł ciężki i z koniecznością dostosowania tempa wzrostu produkcji przemysłowej do tempa wzrostu zaopatrzenia w surowce.

Produkcja globalna przemysłu socjalistycznego winna wzrosnąć w ciągu najbliższych 2 lat o około 21—22 proc. i osiągnąć tym samym poziom blisko 4,5 raza wyższy niż w roku 1938, wobec 4-krotnego wzrostu założonego w Planie Sześcioletnim.

W rozwoju przemysłu należy zapewnić:

- dalszą rozbudowę przemysłu środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;
- rozwijanie w szerokiej mierze i w szybkim tempie gałęzi przemysłu o charakterze surowcowym, zwłaszcza wydobycia rud żelaza oraz gałęzi opierających się o krajową bazę surowcową;
- znaczący wzrost produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia przy wzbogaceniu asortymentu oraz polepszeniu jakości produkcji.

20. Przez przyspieszenie tempa wzrostu produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia zmieniać się odpowiednio proporcje w tem-

(Dalszy ciąg na str. 4)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu 6-letniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954 — 1955

(Dalszy ciąg ze str. 3)

nie rozwoju przemysłu środków wytwórczości i przemysłu artykułów powszechnego spożycia. W okresie lat 1954—1955 tempo wzrostu produkcji przemysłu środków wytwórczości i przemysłu artykułów powszechnego spożycia winno kształtować się w zasadzie na tym samym poziomie.

21. W rozwoju przemysłu środków wytwórczości należy zapewnić:

a) dalszy rozwój hutnictwa, a zwłaszcza wzrost produkcji stali specjalnych i wyrobów walcowanych, a także hutnictwa metali nieżelaznych.

Rozwój produkcji hutnictwa stanowi warunek rozwoju całej gospodarki narodowej, gdyż stal i żelazo są niezbędne zarówno dla przemysłu i rolnictwa, jak również dla transportu i budownictwa. Należy maksymalnie wykorzystać rezerwy w hutnictwie żelaza dla uzyskania możliwie największego wzrostu produkcji stali i złagodzenia istniejącego niedoboru materiału wadowego dla walcowni. Zasadniczym zadaniem gospodarki narodowej dla zapewnienia rozwoju hutnictwa jest przewyższenie zaoferowania w dziedzinie produkcji surowców hutniczych. W tym celu należy w ciągu najbliższych 2 lat osiągnąć istotny postęp w dziedzinie rozwoju kopalnictwa rud żelaza, rud miedzi i przemysłu materiałów ogniotrwałych;

b) dalszą rozbudowę przemysłu maszynowego, będącą warunkiem rozwoju i rekonstrukcji technicznej wszystkich gałęzi gospodarki narodowej i osiągnięcia na tej podstawie dalszego znacznego wzrostu wydajności pracy.

Przy dalszym rozwijaniu gałęzi przemysłu maszynowego, wytwarzających maszyny i urządzenia dla przemysłu ciężkiego, transportu i budownictwa należy szczególnie przyspieszyć tempo rozwoju gałęzi tego przemysłu, które wytwarzają maszyny i narzędzia dla rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia.

Należy zapewnić uruchomienie produkcji nowych maszyn i urządzeń przemysłowych, a w szczególności kotłów i turbin, ciężkiego sprzętu dla budownictwa, nowych typów tabory samochodowego i kolejowego, wielkich maszyn i silników elektrycznych wyższej mocy, nowych rodzajów obrabiarek, nowych maszyn rolniczych, a wśród nich kombajnów zbożowych i traktorów nowego typu. Wobec tego, że brak części zamiennych jest przyczyną nienależytego wykorzystania istniejących maszyn i urządzeń i prowadzi do znacznych strat, przemysł maszynowy winien wydawnie zwiększyć produkcję części zamiennych w odpowiednim do potrzeb asortymencie i w ten sposób zapewnić usprawnienie gospodarki remontowej w przemyśle, transporcie i budownictwie, a szczególnie zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w części zamienne;

c) dalszy rozwój przemysłu chemicznego.

Przy dalszym szybkim rozwoju produkcji surowców chemicznych należy przyspieszyć tempo rozwoju tych gałęzi przemysłu chemicznego, które zaspokajają potrzeby produkcyjne rolnictwa, oraz tych gałęzi, od których zależy jest wzrost produkcji w przemyśle artykułów powszechnego spożycia.

W szczególności należy zapewnić zwiększenie produkcji kwasu siarkowego, produkcji nawozów sztucznych, zwłaszcza azotniaku, superfosfatu granulowanego, produkcji środków owadobójczych, produktów syntetycznych, mas plastycznych, włókien sztucznych, barwników szlachetnych i produktów farmaceutycznych;

d) znaczny rozwój produkcji materiałów budowlanych.

W celu pokrycia potrzeb państwowego budownictwa, wydatnego zwiększenia remontów budynków miejskich oraz znacznego zwiększenia zaopatrzenia ludności wiejskiej w artykuły budowlane, należy wydatnie podnieść produkcję cegły, cementu i wapna, dachówek, papry oraz produkcję nowych materiałów budowlanych, jak gazobetonu i inno.

Należy również zapewnić dalszy wzrost produkcji materiałów instalacyjnych, zwłaszcza armatury;

e) dalszy rozwój bazy paliwowo-energetycznej, stanowiącej czynnik niezbędny dla rozwoju całej gospodarki narodowej.

Rozwój bazy paliwowo-energetycznej winien odbywać się w drodze dalszego wzrostu wydobycia węgla kamiennego, zwłaszcza koksującego, zwiększenia wydobycia węgla brunatnego i rozszerzenia jego zastosowania w gospodarce narodowej, zwiększenia wydobycia i przerobu ropy naftowej oraz produkcji energii elektrycznej w stopniu zabezpieczającym lepsze zaopatrzenie gospodarki narodowej oraz lepsze zaspokojenie potrzeb ludności.

22. Szczególnie wielkie zadania stoją przed gałęziami przemysłu artykułów powszechnego spożycia.

Przemysł artykułów powszechnego spożycia nie zaspokaja dotychczas rosnących potrzeb lud-

ności i słusze są skargi na niską jakość i zły wykończenie wielu rodzajów produkcji.

Walka o jakość produkcji winna stać w centrum uwagi wszystkich pracowników przemysłu. Niezbędne jest zwiększenie trwałości wyrobów i poprawa ich wykończenia i opakowania oraz dostosowanie wyrobów do wymagań i upodobań konsumenta, a także zwiększenie produkcji artykułów wyższego gatunku.

W rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia należy położyć szczególny nacisk na:

a) znaczny wzrost ilościowy produkcji oraz poprawę jakości i rozszerzenie asortymentu artykułów spożywczych;

b) znaczną poprawę jakości produkcji przemysłu włókienniczego, odzieżowego i skórzanego równoległe z dalszym wzrostem ilościowym produkcji;

c) znaczny wzrost produkcji wyrobów metalowych i drzewnych powszechnego użytku w celu dokonania przełomu w zaopatrzeniu ludności w te towary; w tym celu należy zwiększyć przydział materiałów zarówno dla przedsiębiorstw Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, jak też dla Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła;

d) znaczne rozszerzenie asortymentu wyrobów przemysłowych dla użytku ludności, takich jak: radioodbiorniki, zegarki, motocykle, rowery, aparaty fotograficzne, maszyny do szycia itp.

Należy osiągnąć w latach 1954—1955 następujący wzrost produkcji przemysłowej przedmiotów spożywczych: pieczywo żytnie i pszenne o około 15 proc., mięso o ok. 17 proc., tuszeczki zwierzęce o ok. 24 proc., tuszeczki roślinne o ok. 22 proc., ryby o ok. 14 proc., konserwy rybne o ok. 36 proc., przetwory owocowo-warzywne o ok. 27 proc., cukier o ok. 7 proc., tkaniny wełniane o ok. 11 proc., bawełniane o ok. 12 proc., jedwabne o ok. 20 proc., obuwie skórzane o ok. 22 proc., mydło o ok. 16 proc., meble o ok. 26 proc., radioodbiorniki o ok. 34 proc., motocykle o ok. 125 proc., rowery o ok. 79 proc., naczynia kuchenne emalowane o ok. 40 proc., naczynia żelazne o ok. 75 proc., wiadra ocynkowane o ok. 62 proc., maszyny do szycia ok. 3 razy.

Należy wzbogacić asortyment wytwarzanych artykułów spożywczych, a w szczególności podnieść jakość i gatunek pieczywa, produktów mleczarskich, wędlin, konserw i przypraw, podnieść produkcję wysokogatunkowych tkanin i bielizny, odzieży i obuwia; wydatnie podnieść jakość wytwarzanych mebli. Należy położyć nacisk na zwiększenie produkcji artykułów dziecięcych, jak odzież dziecięcą, bielizny, obuwia i zabawek.

Szczególną uwagę należy zwrócić na zaopatrzenie ludności w rozmaite artykuły codziennego użytku, jak wiadra, garnki, szklanki, nakrycia stołowe i inne przedmioty gospodarstwa domowego, przybory do gołębienia jako też szeroki asortyment galanterii itp.

W związku z szybkim wzrostem zatrudnienia kobiet w przemyśle, w handlu, w biurach i w innych dziedzinach, trzeba zwrócić szczególną uwagę na wzrost zaopatrzenia w artykuły ułatwiające prowadzenie gospodarstwa domowego, jak lodówki, pralki elektryczne, odkurzacze, kuchenki elektryczne i gazowe, maszyny do mięsa, wyciskaczki, suszarki do naczyń, a także konserwy oraz potrawy gotowe.

W celu polepszenia stopnia zaspokojenia potrzeb ludności należy przystąpić do części zdolności produkcyjnych przemysłu maszynowego i przemysłu wyrobów metalowych na wytworzenie artykułów powszechnego spożycia.

Wielką rolę w dziedzinie zaspokojenia rosnących potrzeb ludności winien spełniać państwowy przemysł terenowy oraz spółdzielczość pracy. Nie wykorzystują one jeszcze w bardzo dużym stopniu istniejących możliwości wzrostu produkcji, a asortyment wytwarzanych artykułów jest ubogi i niewystarczający. Przemysł terenowy i spółdzielczość pracy w niedostatecznym stopniu wykorzystują wielkie zasoby miejscowych surowców rolniczych i mineralnych, a także odpady przemysłu wielkiego. Konieczne jest usprawnienie ze strony rad narodowych, kierownictwa przemysłem terenowym i spółdzielczością pracy.

Niezależnie od lepszego wykorzystania surowców miejscowych i odpadków należy także polepszyć zaopatrzenie państwowego przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy w surowce rozdzielane centralnie.

Celem pełnego wykorzystania możliwości zwiększenia produkcji rzemieślniczej dla lepszego zaspokojenia potrzeb ludności, należy zwiększyć zaopatrzenie indywidualnych warsztatów rzemieślniczych w surowce i materiały oraz dopomóc rzemieślnikom w uzyskaniu niezbędnych lokali produkcyjnych.

23. Istniejąca sieć punktów usługowych jest niewystarczająca dla zaspokojenia potrzeb ludności, zwłaszcza wiejskiej. Dlatego należy osiągnąć znaczny wzrost sieci punktów usługowych takich jak: kuźnie, zakłady ślusarskie, kłodziskie, rymskie, szwabskie, krawieckie, pralnie, zapewniając im niezbędne wyposażenie i poprawiając ich zaopatrzenie. W ciągu 2 lat należy zwiększyć ilość punktów usługowych w zakresie Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła o 40 proc.

wej, hamującym rozwój hodowli, na nadmiernie niskim w stosunku do rosnących potrzeb ludności i gospodarki narodowej stanie pogłowia bydła rogatego.

26. Podstawowe znaczenie dla poziomu całej produkcji rolnej w Polsce posiadają zbiory zbóż i ziemniaków. Zbiory zbóż w okresie lat 1950—1953 wzrosły średnio w porównaniu ze średnim zbiorem w latach 1947—1949 tylko o 5 proc., a zbiory ziemniaków tylko o 4 proc. W wyniku tego zbiory zbóż i ziemniaków są zwłaszcza w ostatnich latach niedostateczne w stosunku do rosnących potrzeb kraju, w szczególności w zakresie zabezpieczenia odpowiedniej bazy paszowej dla rozwoju hodowli. Również zaniedbanie łąk i pastwisk oraz niedostateczny rozwój upraw pastewnych, a także niewłaściwe przechowywanie, przetwarzanie i wykorzystanie pasz hamują rozwój hodowli i utrudniają osiągnięcie wysokiej produktywności zwierząt.

27. W roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 pogłowia trzody chlewnej zwiększyło się o około 59 proc., owiec o około 71 proc., natomiast bydła rogatego tylko o około 4 proc., w tym krowy o 11 proc. Poziom pogłowia koni nie uległ zmianie w porównaniu z rokiem 1949, przy jednoczesnej poprawie bilansu siły pociągowej w rolnictwie.

Osiągnięcia te w zestawieniu z rosnącymi potrzebami kraju należy jednak uznać za niedostateczne. Odnosi się to zwłaszcza do stanu pogłowia bydła rogatego.

28. W dziedzinie produktywności zwierząt osiągnięto pewien postęp. W szczególności w porównaniu z rokiem 1949 średnia mleczność krowy wzrosła z 1.500 do 1.716 litrów w roku 1953. Jednakże produktywność zwierząt pozostaje wciąż jeszcze na niskim poziomie.

29. W roku 1953 zbiory upraw przemysłowych znacznie przekroczyły poziom 1949 r. i w jeszcze większym stopniu poziom r. 1938. Zbiory buraków cukrowych w roku 1953 zwiększyły się o 49 proc. w stosunku do 1949 r. i przekroczyły poziom 1938 r. 2,3 raza. Zbiory tytoniu wzrosły w porównaniu z r. 1949 o 80 proc. i przekroczyły poziom przedwojenny 2,2 raza.

Wzrost zbiorów buraków cukrowych i tytoniu pozwolił znacznie rozszerzyć krajową bazę surowcową przemysłu rolno-spożywczego, natomiast zbiory upraw włóknistych i olejnych są wysoko niedostateczne w stosunku do potrzeb ludności i mocy produkcyjnej przemysłu.

30. W rozwoju rolnictwa należy podkreślić zagospodarowanie silnie zniszczonych w okresie wojennym Ziemi Odzyskanych oraz postępy w dziedzinie podniesienia produkcji rolnej na obszarach zaoferowanych pod względem rozwoju rolnictwa.

Obszary rolne na Ziemiach Odzyskanych jeszcze w roku 1946 leżały w 60 proc. odłogami i posiadały niemal całkowicie wyniszczony inwentarz. W roku 1953 zbiory zbóż na tych ziemiach są prawie 4-krotnie większe niż w roku 1946, pogłowia bydła 3-krotnie, a pogłowia trzody chlewnej przeszło 9-krotnie większe. Pomimo tych poważnych osiągnięć na Ziemiach Odzyskanych wciąż jeszcze istnieją wielkie możliwości wzrostu produkcji rolnej, które można wykorzystywać przez szybszy dopływ nowych osadników, przez dalszą odbudowę budynków gospodarskich i podniesienie jakości uprawy gleby.

Na obszarze zaoferowanych województw wschodnich, południowych i centralnych, plony upraw wzrosły szybciej niż w całym kraju. Tempo przyspieszenia rozwoju województw zaoferowanych nie było jednak dostateczne.

31. Osiągnięto znaczny postęp w dziedzinie rozwoju socjalistycznych stosunków produkcji w rolnictwie. Powstało przeszło 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, gospodarujących na gruntach, które stanowią 7,4 proc. całości użytków rolnych. Liczba państwowych ośrodków maszynowych osiągnęła 401. Stan traktorów w POM na koniec 1953 roku wynosił 16,4 tys. sztuk w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM. Rozwinięto znacznie Państwowe Gospodarstwa Rolne, które w roku 1953 obejmują obszar 12,2 proc. całości użytków rolnych i których produkcja zwiększyła się o ok. 73 proc. w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949.

32. Tempo wzrostu produkcji osiągnięte w sektorze socjalistycznym rolnictwa jest wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Zbiory zbóż w PGR wzrosły szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 o 83 proc. Pogłowia bydła wzrosło w roku 1953 w porównaniu z r. 1949 o 136 proc., pogłowia trzody o 321 proc., pogłowia owiec o 193 proc.

Wyniki jednak osiągnięte przez PGR są zbyt niskie. Przy znacznych osiągnięciach w likwidacji odłogów i rozszerzeniu upraw roślin przemysłowych niedostateczne są jeszcze osiągnięcia PGR w zakresie wzrostu plonów, w szczególności buraków cukrowych, ziemniaków i olejnych. Również w dziedzinie rozwoju hodowli, przy znacznym wzroście pogłowia, produktywność zwierząt jest niedostateczna.

Spółdzielnie produkcyjne uzyskały w 1952 roku plony zbóż wyższe przeciętnie o 18 proc. od plonów w gospodarstwach indywidualnych. Niedostateczne są jeszcze wyniki uzyskiwane w zakresie plonów buraków cukrowych i ziemniaków. Pogłowia trzody w spółdzielniach gospodarujących dłużej niż rok (zespolowe i na działkach przyzagrodowych) w przeliczeniu na 100 ha ziemi ornej jest już wyższe niż w gospodarce indywidualnej. Natomiast spółdzielnie nie przekroczyły jeszcze poziomu gospodarki indywidualnej w zakresie pogłowia krowy (zespolowe) i na działkach przyzagrodowych) w przeliczeniu na 100 ha ziemi ornej.

33. Ustrój demokracji ludowej i socjalistyczne uprzedmiotowienie kraju stwarzają korzystne warunki rozwoju produkcji rolnej. Państwo ludowe okazuje pomoc chłopom pracującym, konsekwentnie chroni ich interesy i ogranicza wyzysk kulacki. Coraz chłonniejszy jest rynek zbytu na produkty rolne, co zapewnia chłopom pracującym wzrost dochodów wraz ze wzrostem ich produkcji.

Państwo ludowe stwarza w szczególności korzystne warunki zbytu w zakresie hodowli

i upraw roślin przemysłowych w drodze umów kontraktacyjnych.

Państwo zapewnia stale rosnące dostawy środków produkcji zarówno spółdzielniom jak też drobnym i średnim gospodarstwom rolnym. Dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa pod zbiory 1953 roku były o 64 proc. większe niż pod zbiory roku 1949.

Dostawy maszyn i narzędzi dla całego rolnictwa w r. 1953 były 2,5 raza większe niż w r. 1949, co oznacza przekroczenie zadań Planu Sześcioletniego na ten okres. Jednak nie zostały w pełni wykonane zadania w zakresie dostaw niektórych ważnych maszyn i narzędzi rolniczych.

Państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w cenach porównywalnych wzrosły w roku 1953 prawie dwukrotnie w stosunku do roku 1949, jednakże poziom tych nakładów nie jest dostateczny, zwłaszcza w zakresie melioracji i budownictwa gospodarczego.

Państwo okazuje wzrastającą pomoc pracującemu chłopstwu w dziedzinie agrotechnicznej i zootechnicznej. Wydatki państwa na organizację pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej wzrosły w roku 1953 o 58 proc. w porównaniu z rokiem 1949 i wielokrotnie przekraczają wydatki na te cele za rządów kapitalistyczno-obszarzyczych.

Od roku 1945 do końca 1953 r. zelektryfikowano 4719 gromad oraz zreelektryfikowano około 5300 gromad, podczas gdy w ciągu międzywojennego 20-letnia zelektryfikowano zaledwie około 1300 gromad. Stan elektryfikacji na koniec 1953 roku wyniósł 13 610 gromad i 3 640 PGR.

34. Należy również stwierdzić, że pomoc produkcyjna państwa nie była wystarczająca. Ponadto nie zostało zabezpieczone właściwe wykorzystanie tej pomocy zarówno przez gospodarstwa socjalistyczne, jak i przez gospodarstwa indywidualne.

Niski jest jeszcze stopień wykorzystania parku maszynowego, maszyn i narzędzi w rolnictwie, zwłaszcza w PGR, POM i GOM. Niedostateczny jest stopień organizacji i wykorzystania pomocy sąsiedzkiej. Nie wszędzie również ma miejsce należyte wykorzystanie dostarczanych przez państwo nawozów sztucznych oraz racjonalne ich stosowanie.

35. Z dotychczasowego przebiegu wykonania Planu Sześcioletniego w rolnictwie i z celów stojących przed gospodarką narodową w ciągu najbliższych dwóch lat wypływa jako główne zadanie przyspieszenie tempa rozwoju produkcji rolnej dla zabezpieczenia dalszego poziomu stopy życiowej mas pracujących.

Kluczowymi zagadnieniami w rozwoju rolnictwa są: osiągnięcie w krótkim okresie wydatnego wzrostu plonów, rozszerzenie bazy paszowej dla wzrostu hodowli i wzrost wydajności jednostkowej zwierząt. Ważnym zadaniem dla zwiększenia produkcji zbóż jest pełna likwidacja odłogów.

36. Produkcja globalna rolnictwa wlnna wzrosła w ciągu najbliższych 2 lat o około 10 proc., tj. o tyle, o ile wzrosła w ciągu ostatnich 4 lat.

Należy dążyć do zwiększenia globalnych zbiorów 4 zbóż w roku 1955 o co najmniej 600 tys. ton w porównaniu z rokiem 1952, który był rokiem średniego urodzaju zbóż. Należy dążyć do osiągnięcia w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1953 wzrostu zbioru ziemniaków o co najmniej 5—7 proc., pogłowia bydła o 7—10 proc. i trzody chlewnej o 10—15 proc.

37. Dla wykonania zadań w zakresie podniesienia produkcji rolnej w latach 1954—1955 należy:

- maksymalnie wykorzystać wielkie rezerwy wzrostu produkcji rolnej istniejące w indywidualnych gospodarstwach pracujących chłopów;
- osiągnąć dalszy wzrost i wszechstronny rozwój spółdzielczości produkcyjnej;
- osiągnąć dalszy rozwój i podnieść na znacznie wyższy poziom organizację pracy w PGR.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę i na podniesienie poziomu produkcji w indywidualnych gospodarstwach pracujących chłopów przez maksymalne wykorzystanie wielkich możliwości, jakie tworzy ustrój demokracji ludowej i na rozwój oraz umocnienie gospodarce i organizacyjne spółdzielczości produkcyjnej, pamiętając o tym, że wzrost produkcji nialo i średniolnych gospodarstwach chłopskich nie stoi w sprzeczności z dalszym wzrostem i wszechstronnym rozwojem spółdzielczości produkcyjnej.

38. Dla osiągnięcia w latach 1954 — 1955 wzrostu produkcji rolnej i zwiększenia jej towarowości należy:

- realizować systematycznie zasadę materialnego zainteresowania pracujących chłopów wynikami produkcji jako bodźca wzrostu produkcji rolnej i zwiększenia jej towarowości;
- zwiększać pomoc państwa dla rolnictwa zarówno w dziedzinie dostaw środków produkcji, jak i w dziedzinie udzielania kredytów;
- wzmocnić kierownictwo produkcją rolą i w tym celu ukompletować odpowiednimi kadrami terenowe organa służby rolnej

POM i PGR, znacznie rozszerzyć zakres pomocy agro- i zootechnicznej, osiągnąć zasadniczy postęp w dziedzinie upowszechnienia wiedzy rolniczej i produkcyjnej metod pracy w rolnictwie.

Należy zwiększyć zaopatrzenie w środki produkcji zarówno gospodarstw sektora socjalistycznego jak i gospodarstw pracujących chłopów.

39. W celu zwiększenia zainteresowania materialnego chłopów pracujących w podnoszeniu rozmiarów produkcji rolnej, w szczególności należy utrzymywać dostawy obowiązkowe w latach następnych na niezwiększającym się poziomie przy wszechstronnej pomocy państwa w zakresie wzrostu produkcji i wydajności.

Stworzy to dodatkowe bodźce dla rozwoju produkcji rolnej, gdyż nadwyżki powstałe w wyniku wzrostu produkcji będą mogły być sprzedawane po wyższych cenach na wolnym rynku lub na podstawie dogodnych umów kontraktacyjnych. Podniesie to dochodowość gospodarstw chłopskich.

40. Poważnie wzrośnie zaopatrzenie całego rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze. Produkcja tych maszyn i narzędzi wzrośnie w roku 1955 przeszło 2-krotnie w porównaniu z rokiem 1953.

W latach 1954—1955 należy uruchomić produkcję maszyn o podstawowym znaczeniu dla mechanizacji rolnictwa, jak kombajny zbożowe i siewniki nawozowo-traktorowe, oraz znacznie rozszerzyć produkcję takich maszyn, jak koparki traktorowe i konne, sadzarki do ziemniaków, snopowiązalki traktorowe, siewniki konne.

W roku 1954 należy wyprodukować pierwszą partię samobieżnych kombajnów zbożowych.

41. Wartość dostaw nawozów sztucznych dla rolnictwa wzrośnie w roku 1955 o około 39 proc. w porównaniu z rokiem 1953, w tym dostaw nawozów azotowych o około 46 proc. oraz nawozów fosforowych o 38 proc.

Należy zwiększyć produkcję granulowanych nawozów fosforowych, osiągając w roku 1955 około 120 tysięcy ton 18-procentowego superfosfatu granulowanego, co znacznie zwiększy efektywność wykorzystania nawozów i zmniejszy ich deficyt.

42. Ilość traktorów w rolnictwie w roku 1955 wzrośnie w porównaniu ze stanem w 1953 roku o około 29 proc. i wyniesie około 58 tys. sztuk w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM.

43. W celu zwiększenia obszaru zasiewów oraz polepszenia warunków glebowych rozszerzenie będzie zakres prac wodno-melioracyjnych. Nakłady inwestycyjne na prace melioracyjne w roku 1955 wzrosną o 75 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

44. W oparciu o rozszerzoną i ukompletnioną kwalifikowanymi kadrami służbę rolną oraz usprawnienie jej działalności, w oparciu o rozszerzenie instruktażu i naukowej propagandy rolniczej należy osiągnąć postęp w terminowym wykonywaniu prac rolnych, w stosowaniu nowoczesnych zabiegów agrotechnicznych, w pełniejszej i właściwszym wykorzystaniu nawozów sztucznych i naturalnych, w rozszerzeniu wapnowania gleb zakwaszonych oraz w odpowiednim wykorzystaniu parku maszynowego.

45. Należy zapewnić rozwój bazy paszowej, w szczególności przez pielęgnację i zagospodarowanie łąk i pastwisk, rozszerzenie stosowania poplonów i międzyplonów, powiększenie produkcji roślin pastewnych, a zwłaszcza motylkowych, okopowych i traw wleotlenich, właściwe przygotowywanie, przechowywanie i przetwarzanie paszy, zwłaszcza przez znaczne zwiększenie produkcji kiszonek.

46. Dla zaopatrzenia całego rolnictwa w kwalifikowane nasiona siewne należy zwrócić szczególną uwagę na wzrost ich produkcji i usprawnienie dystrybucji.

Należy osiągnąć wydatną poprawę w dziedzinie produkcji nasion nowych odmian i podniesienia ich jakości, zwłaszcza lnu, roślin olejnych, lubinu słodkiego i traw wleotlenich oraz wysoko jakościowych sadzaniaków.

47. Dla dalszego rozwoju hodowli należy osiągnąć zasadniczą poprawę organizacji hodowli zwierząt zarodkowych przez rozbudowę państwowych gospodarstw hodowli zarodowej, przez organizację obór i chlewni zarodkowych w spółdzielniach produkcyjnych oraz przez znaczną pomoc państwa w organizowaniu hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych.

Należy zwrócić szczególną uwagę na stosowanie racjonalnego żywienia inwentarza i polepszenie warunków sanitarnych hodowli, w celu wydatnego podniesienia produktywności zwierząt.

48. W gospodarstwach państwowych i spółdzielczych oraz w produkujących indywidualnych gospodarstwach chłopskich należy stopniowo upowszechniać najbardziej postępowe metody uprawy i hodowli, jak plodozmian trawopolny, siew krzyżowy, stosowanie nawozów granulowanych, nawozów mieszaných z kompostem, kwadratowo-gniazdowe sadzenie ziemniaków i warzyw, kwatery wypas bydła, zimny wychów cieląt itd.

III. Rolnictwo

24. Globalna produkcja rolnej osiągnęła w roku 1953 poziom o około 10 proc. wyższy niż w roku 1949.

Produkcja rolna na jednego mieszkańca kraju jest w roku 1953 o ponad 30 proc. wyższa niż w roku 1938.

Produkcja towarowa wzrosła w silniejszym stopniu niż produkcja globalna. Należy jednak stwierdzić, że zarówno wzrost produkcji globalnej rolnictwa jak i towarowej jest wyraźnie niedostateczny z punktu widzenia rosnących potrzeb ludności oraz przemysłu lekkiego i rolno-spożywczego.

25. Okres lat 1950 — 1953 charakteryzował się w rolnictwie:

a) nieznacznym wzrostem zbiorów zbóż, ziemniaków i siana;

b) znacznym wzrostem pogłowia trzody chlewnej i owiec przy stosunkowo nieznacznym wzroście pogłowia bydła rogatego;

c) wyraźnie niedostatecznym wzrostem wydajności z hektara i produktywności zwierząt;

d) znacznym wzrostem zbiorów buraków cukrowych i tytoniu przy wyraźnie niezadowalających zbiorach roślin włóknistych i olejnych.

W wyniku tego powstały w produkcji rolnej nierównomierności polegające na pozostawaniu w tyle produkcji roślinnej, zwłaszcza produkcji zbóż, na niedostatecznym rozwoju bazy paszo-

IV. Inwestycje

49. Poważny rozwój gospodarki narodowej w latach 1950—1953 odbywał się na bazie wielkiego wysiłku inwestycyjnego. Znaczący wzrost inwestycji był niezbędny dla osiągnięcia rozwoju sił wytwórczych, dla likwidacji zaoferowania gospodarczego i kulturalnego, odziedziczonego w spadku po kapitalizmie.

Kierunek inwestycji był w zasadzie słuszny i celowy. Jednakże należy wskazać na szereg wad i błędów, które poniosły efekty wielkiego wysiłku inwestycyjnego. W szczególności znaczący jest niedociągnięcia w inwestycjach w rolnictwie.

Przy ustalaniu poszczególnych zamierzeń inwestycyjnych nie zawsze brano w pełni pod uwagę możliwości lepszego wykorzystania zdolności produkcyjnych oraz możliwości rozbudo-

wy i rekonstrukcji istniejących zakładów. Także zbyt wysokie koszty budownictwa, przerosty w projektowaniu, przedłużenie terminów kończenia budowanych obiektów, rozpraszenie środków na wiele mniej ważnych dla gospodarki narodowej obiektów oraz niepełne i nieterminowe zabezpieczenie w dokumentację projektową i kosztorysową* prowadziło do zmniejszenia efektów inwestycyjnych lub też wpływało na przedłużenie terminu ich uzyskania, co oznaczało dalsze podrożenie inwestycji.

50. Przy osiągniętych już obecnie poziomie rozwoju sił wytwórczych oraz w drodze koncentracji nakładów inwestycyjnych, zwiększenia efektywności inwestycji i zmniejszenia kosztów

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu 6-letniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954 — 1955

(Dokończenie ze str. 4)

budownictwa możliwe i konieczne jest w latach 1954—1955 uniknięcie w zasadzie wzrostu nakładów inwestycyjnych.

Dalsze inwestycje są niezbędne, gdyż stanowią one warunek dalszego rozwoju socjalistycznego przemysłu, przyspieszenia rozwoju rolnictwa, wzmocnienia budownictwa mieszkaniowego i komunalnego, urządzeń socjalnych i kulturalnych.

Jednakże nadmiernie wysoki poziom inwestycji pochłania zbyt wielką ilość siły roboczej i materiałów i utrudnia tym samym realizację bieżących zadań w walce o wzrost stopy życiowej ludności.

W związku z tym należy nakłady inwestycyjne w latach 1954—1955 utrzymać w zasadzie na tym samym poziomie, co w roku 1953. Zapewni to — przy wzroście dochodu narodowego — zmniejszenie udziału akumulacji w podziale dochodu narodowego. Odsetek akumulacji wian być obniżony z około 25 proc. w roku 1953 do około 19 proc. w roku 1955 w cenach 1953 roku. Odpowiednio wzrośnie udział spożycia w dochodzie narodowym, co przyspieszy podniesienie stopy życiowej ludności.

51. Osiągnięcie znacznej oszczędności środków inwestycyjnych i bardziej celowego ich zużycia wymaga stanowczego przeciwdziałania podejmowaniu nowych inwestycji wszędzie tam, gdzie można osiągnąć zamierzony wzrost produkcji lub usług w drodze lepszego wykorzystania istniejących zdolności produkcyjnych. Należy również zwalczać tendencje do podejmowania budowy nowych obiektów wszędzie tam, gdzie możliwe jest uzyskanie niezbędnego

efektu w drodze małej mechanizacji, rekonstrukcji lub rozbudowy istniejących urządzeń.

Należy stanowczo zwalczać wciąż jeszcze częste zjawiska niepotrzebnego rozpraszania nakładów inwestycyjnych oraz prowadzenia robót zbyt szerokim frontem, często przy tym bez dokumentacji projektowej lub bez kosztorysów albo też na podstawie nieekonomicznych rozwiązań projektowych.

Przez rewizję normatywnych i standardów oraz szerokie stosowanie projektów typowych należy osiągnąć znaczne oszczędności w nakładach inwestycyjnych bez zmniejszenia ich efektów.

52. Uwzględniając osiągnięty poziom rozwoju przemysłu ciężkiego oraz w związku z zadaniem wydatnego podniesienia stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi przez przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia, konieczne jest dokonanie zmian w strukturze nakładów inwestycyjnych. Dlatego należy zwiększyć w całości nakładów inwestycyjnych udział nakładów na rozwój rolnictwa, przemysłu artykułów powszechnego spożycia, budownictwa mieszkaniowego i komunalnego oraz budownictwa urządzeń socjalnych i kulturalnych.

Nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w ramach planu inwestycyjnego i planu kredytowego winny w roku 1955 wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1953 o 80—100 proc. Nakłady inwestycyjne na rozwój przemysłu artykułów powszechnego spożycia, w roku 1955 winny wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1953 o 35—40 proc., na budownictwo mieszkaniowe o około 25 proc., na budownictwo komunalne o 30—35 proc., oraz na budownictwo urządzeń socjalnych i kulturalnych o około 35 proc.

zatrudnienia związanego z szybką industrializacją kraju) były w roku 1953 w stosunku do roku 1949 wyższe o 15—20 proc., w stosunku zaś do roku 1938 o 36—42 proc.

Przeciętna płaca realna robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w całej gospodarce narodowej była w roku 1953 wyższa o około 5 proc. niż w roku 1949.

Wydatniejszej poprawie uległy płace realne robotników zatrudnionych w przemyśle socjalistycznym.

Kształtowanie się przeciętnych dochodów ludności pozarolniczej i przeciętnej płacy realnej cechowała w ciągu ubiegłych lat Planu Sześcioletniego nierównomierność. Po systematycznym, wydatnym wzroście w ciągu roku 1950 i 1951, w końcu roku 1951 oraz w roku 1952 w związku z przejściowym spadkiem produkcji rolnej nastąpił spadek przeciętnych płac realnych i przeciętnych dochodów na głowę ludności pozarolniczej. Reformą cen i płac z dnia 3 stycznia 1953 r. stworzyła warunki dla zahamowania spadku płac realnych i przeciętnych dochodów oraz do ponownego ich wzrostu. W wyniku tego, a następnie w rezultacie częściowej obniżki cen z listopada 1953 roku przeciętna płaca realna robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych poza rolnictwem i przemyśle dołączyła na głowę utrzymującej się z pracy ludności pozarolniczej ukształtowały się w końcowych miesiącach 1953 roku na poziomie wyższym niż w końcowych miesiącach 1952 roku.

Dochody realne przypadające na głowę ludności rolnej w roku 1953 były o około 20 proc. wyższe niż w roku 1949, co oznacza wzrost o ponad 75 proc. w porównaniu z rokiem 1938.

62. Przejęcie przez państwo całości opłat na ubezpieczenia społeczne, wprowadzenie zasiłków rodzinnych, przedłużenie czasu urlopów pracowniczych, rozwój opieki nad matką i dzieckiem oraz wczasów pracowniczych, rozwój budownictwa mieszkaniowego i komunalnego, a także budownictwa urządzeń socjalnych i kulturalnych stanowią poważny dodatkowy czynnik poprawy materialnego położenia mas pracujących.

63. Wydatki państwa ludowego na ubezpieczenia społeczne i zasiłki rodzinne dla pracowników są wielokrotnie wyższe niż wydatki na ubezpieczenia społeczne za rządów kapitalistyczno-obszarniczych.

64. Uległy dalszemu przedłużeniu urlopy macierzyńskie oraz urlopy dla pracującej młodzieży. Przejęcie czasu urlopów robotniczych wzrosło znacznie w porównaniu z rokiem 1949.

65. Rozwój opieki nad matką i dzieckiem wyraził się w poważnym wzroście liczby miejsc w żłobkach i w przedszkolach. W roku 1953 liczba miejsc w żłobkach wyniosła około 40 tysięcy, co w porównaniu z rokiem 1949 oznacza wzrost ponad dwukrotnie. Należy zaznaczyć, iż w roku 1938 liczba dzieci w żłobkach przyłabrycznych wynosiła tylko 456. Liczba dzieci w przedszkolach w roku 1953 wyniosła 358 tysięcy, co w porównaniu z rokiem 1949 oznacza wzrost o 24 proc., a w porównaniu z rokiem 1938 wzrost ponad czterokrotnie.

66. Woparcie o wysiłek całego narodu dokonano w latach Planu Sześcioletniego dalszego poważnego postępu w odbudowie zniszczonych miast oraz zbudowano szereg nowych osiedli miejskich i osiedli. W okresie Planu Sześcioletniego buduje się 94 większe osiedla mieszkaniowe. Poczyniono również znaczny postęp w dziedzinie budownictwa wiejskiego.

W toku budowy znajdują się budowane od podstaw pierwsze dwa miasta socjalistyczne: Nowa Huta i Nowe Tychy, każde obliczone na 100 tys. mieszkańców.

Barbarzyńsko zniszczona przez okupantów hitlerowskich stolica naszego kraju Warszawa, która w roku 1945 leżała w gruzach, jest dziś miastem liczącym ponad 900 tys. mieszkańców. Powstały nowe dzielnice mieszkaniowe w Warszawie: Mariensztat, Grochów I, II i III, Mirów, Muranów, Mokotów, Praga I i II, Ochota, Koło. Buduje się Marszałkowska Dzielnica Mieszkaniowa, oddano do użytku pierwszą część Traktu Starej Warszawy. W boku intensywnie odbudowy znajduje się Śródmieście Warszawy, którego centralnym punktem staje się plac im. Stalina z Pałacem Kultury i Nauki, darem Związku Radzieckiego.

Oddano do użytku znaczną część śródmieścia starego Gdańska. Odbudowuje się dzielnicę mieszkaniową we Wrocławiu. Szczecinie i w szeregu innych poważnie zniszczonych miast Ziemi Odzyskanych. Z pietyzmem odbudowuje się załoty.

Odbudowano i rozbudowano zniszczone urządzenia komunikacyjne: mosty, sieć wodociągowo-kanalizacyjną, sieć elektryczną i telefoniczną.

W latach 1945—1953 odbudowano oraz wybudowano w miastach 1 200 tys. izb mieszkalnych, wyposażając je w nowoczesne urządzenia. W r. 1953 zostało oddanych do użytku w miastach 135 tys. izb mieszkalnych, podczas gdy w roku 1949 oddano do użytku 66,3 tys. izb.

Pomimo tego wzrostu budownictwa mieszkaniowego jest ono jednak niedostateczne w stosunku do rosnących potrzeb, wynikających ze wzrostu z trudnienia. Rozwija się akcja remontowa budynków mieszkalnych. W roku 1953 państwo przeznaczyło na remonty mieszkań sumę 538 mln. zł, tj. około czterokrotnie więcej niż w roku 1949. Jednakże należy stwierdzić, że w zakresie remontów istniejąca nuda, wielkie zaniedbania.

67. Rozwójowi budownictwa mieszkaniowego towarzyszyła rozbudowa urządzeń komunalnych, która objęła w szerokim zakresie zaniedbane w okresie Polski kapitalistycznej dzielnice robotnicze i przedmieścia. Państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój gospodarki komunalnej w miastach wzrosły w roku 1953 o ponad 117 proc. w porównaniu z rokiem 1949. W toku realizacji znajduje się budowa wielkich wodociągów grupowych dla zaopatrzenia w wodę Śląska oraz Łodzi. Jednakże należy stwierdzić, że budownictwo komunalne nie nadąża za rozwojem budownictwa mieszkaniowego i nowych osiedli miesz-

kalnych, a także za potrzebami szybko wzrastającej ludności w istniejących miastach.

68. W dziedzinie ochrony zdrowia liczba łóżek w szpitalach wzrosła w porównaniu z rokiem 1949 o ponad 43 proc., a w porównaniu z rokiem 1938 o ponad 77 proc. Liczba lekarzy zwiększyła się w porównaniu z rokiem 1949 o około 53 proc. Na 100 tysięcy mieszkańców przypada obecnie 55 lekarzy, podczas gdy w r. 1938 przypadało 37 lekarzy. Sieć urządzeń ochrony zdrowia jest jednak niedostateczna i wymaga dalszego zwiększenia dla zapewnienia należytej opieki zdrowotnej.

69. Nastąpił wielki rozwój szkolnictwa wszystkich rodzajów przy stałym podnoszeniu stopnia organizacyjnego i sprawności nauczania. Jednocześnie został zlikwidowany analfabetyzm jako zjawisko masowe. Liczba uczniów w szkołach podstawowych objęła pełną liczbę dzieci w wieku szkolnym. Liczba pełnych szkół 7-klasowych wzrosła w r. 1953 w porównaniu z r. 1949 o około 3,9 tys. Liczba uczących się w szkołach średnich, ogólnokształcących i zawodowych oraz wyższych na 1 tys. mieszkańców osiągnęła w roku 1953 — 316 osób wobec 136 osób w roku 1938.

70. Zasadniczy postęp poczyniono w dziedzinie upowszechnienia kultury. Nakład książek zwiększył się z 29,2 mln. egzemplarzy w r. 1937 i 72,9 mln. egzemplarzy w roku 1949 do 90,2 mln. egzemplarzy w roku 1953, a dzienny nakład gazet wzrósł z 0,9 mln. egzemplarzy w roku 1938 do 4,9 mln. egzemplarzy w roku 1953. Rozwinęła się sieć bibliotek, teatrów, świetlic oraz kin zwłaszcza na wsi.

71. Zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie wzrostu poziomu życiowej ludności — pomimo pewnych osiągnięć w tej dziedzinie — nie zostały w okresie lat 1950 — 1953 w pełni wykonane. Należy stwierdzić, iż nie wykorzystano wszystkich istniejących możliwości dla zapewnienia w latach 1950—1953 wydatniejszej poprawy położenia materialnego ludności. W ciągu najbliższych lat konieczne jest osiągnięcie wydatnego polepszenia położenia materialnego mas pracujących w mieście i na wsi. Poprawę poziomu życiowego mas pracujących należy osiągnąć przez:

- wzrost realnych płac pracowników oraz wzrost dochodów pracującego chłopstwa, m. in. przez politykę stopniowego obniżania cen artykułów powszechnego spożycia;
- rozwój gospodarki mieszkaniowej i komunalnej;
- rozwój budownictwa socjalnego i kulturalnego.

72. Należy stworzyć warunki wzrostu w ciągu lat 1954—1955 płac realnych robotników i pracowników umysłowych oraz dochodów pracujących chłopów o 15—20 proc. Wzrost ten będzie realizowany przez konsekwentnie przeprowadzaną politykę stopniowej obniżki cen artykułów powszechnego spożycia, wzrost płac w oparciu o zwiększenie wydajności pracy, poprawę płac niektórych kategorii robotników i pracowników, wzrost produkcji i towarowości gospodarki chłopskiej.

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty uspołecznionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 proc. przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony wnień wzmocni swoje oddziaływanie na przemysł

Polska Ludowa w oparciu o wszechstronną i bezinteresowną, prawdziwie braterską pomoc Związku Radzieckiego i współpracę ze wszystkimi krajami obozu socjalizmu może dziś zdecydowanie likwidować powstałe nierównomierności w rozwoju gospodarki narodowej, podnosić dobrobyt i kulturę mas pracujących i szybko posuwać się naprzód po drodze budownictwa socjalistycznego. Dokonać tego można jedynie nieustannie umacniając sojusz robotniczo-chłopski, fundament władzy ludowej i ugruntowując kierowniczą rolę klasy robotniczej w tym sojuszu, opierając się o twórczą energię i ofiarną pracę polskich mas ludowych.

Partia i rząd w ostatnich miesiącach zastosowały szereg środków i rozwinęły pracę dla urzeczywistnienia zadań szerszego podnoszenia poziomu życiowego ludzi pracy. Szerokie poparcie mas pracujących dla tych poczynani, znajdujące między innymi swój dobitny wyraz w wielkiej fali przedzjazdowego współzawodnictwa pracy w mieście i na wsi, świadczy o pełnej slusznosci celów wytkniętych przez partię i dróg nakreślonych do ich realizacji. Stanowi ono gwarancję, że wytknięte przez partię nowe zadania obecnego etapu budownictwa socjalistycznego zostaną zwycięsko zrealizowane.

W realizacji nakreślonych zadań wielka kierownicza i organizatorska rola przypada naszej partii. W obliczu nowych zadań rzeczą najważniejszą jest stale umacniać więź partii z masami pracującymi miast i wsi, stać na czele ich twórczego wysiłku, podnosić ich świadomość, pobudzać inicjatywę i wzmacniać aktywność.

Konkretny i realny charakter uzyskującego przez nas program wydatnej poprawy bytu ludzi pracy uwyślawia w sposób szczególnie dobitny naderszym masom ludowym wielkość celów socjalizmu, co stwarza szersze niż kiedykolwiek możliwości wzmocnienia wkładu wszystkich ludzi pracy w dzieło budownictwa socjalizmu w Polsce. Właśnie to jednak stanowi i

tak, aby rodzaj, asortyment i jakość wytwarzanych towarów odpowiadały wzrastającym wymaganiom ludności i aby zaprzestano produkcji towarów nie cieszących się popytem. Równocześnie winna nastąpić wydatna poprawa w obsłudze ludności przez handel uspołeczniony. Należy zwiększyć sprawność uspołecznionego handlu przez lepsze przystosowanie rozdzielników towarowych i asortymentów do potrzeb i życzeń konsumentów, lepsze wykorzystanie lokalnych źródeł zaopatrzenia, zaostreżenie walki z biurokratyzmem w aparacie handlowym, ulepszenie obsługi w sklepach.

73. Sieć sklepów handlu uspołecznionego winna w roku 1955 zwiększyć się w porównaniu z rokiem 1953 o około 5 tys. w tym na wsi o około 2,5 tysiąca. Szczególnie należy rozwinąć sieć handlową w nowych osiedlach mieszkaniowych i usunąć istniejące na tym odcinku zaniedbania. Wydatnie należy zwiększyć liczbę zakładów żywienia zbiorowego oraz poprawić jakość posiłków i obsługi konsumentów.

Należy rozwinąć sieć oddziałów zaopatrzenia robotniczego i usprawnić ich pracę.

74. Należy zwiększyć budownictwo mieszkaniowe w miastach i osiedlach robotniczych. W roku 1955 należy oddać do użytku 162 tys. izb mieszkalnych, tj. o około 20 proc. więcej niż w 1953 r., w tym w Warszawie około 29 tys. izb, a na Śląsku około 36 tys. izb.

75. Należy wydatnie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych. Państwo przeznaczy na remonty izb mieszkalnych w 1954 roku ponad 830 mln. zł i w 1955 r. ponad 1 120 mln. zł wobec 538 mln. zł w 1953 roku. Działalność remontowa zostanie zabezpieczona w niezbędną ilość materiałów budowlanych przy usprawnieniu wykonawstwa ze strony państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstw remontowo-budowlanych. Jednocześnie państwo zwiększy sprzedaż materiałów budowlanych szczególnie dla ludności wiejskiej oraz na cele budownictwa indywidualnego w miastach.

76. Państwowe nakłady na rozwój urządzeń komunalnych zostaną zwiększone w roku 1955 o około 30—35 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zostanie usprawniony transport miejski przez wzrost liczby wozów tramwajowych, autobusowych i trolejbusowych, dalszą rozbudowę zaplecza technicznego i znaczne polepszenie gospodarki remontowej laboru.

77. Nakłady inwestycyjne na budownictwo socjalne i kulturalne zostaną zwiększone w roku 1955 o około 35 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Należy budować w mieście i na wsi 3200—3500 izb szkolnych i zwiększyć ilość łóżek szpitalnych o co najmniej 5000. Należy zwiększyć tempo telefonizacji i radiofonizacji wsi.

78. Należy osiągnąć poprawę warunków pracy i odpoczynku robotników. Nastąpić to winno w szczególności przez:

- popolepszenie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy; nakłady finansowe na ten cel zostaną wydatnie zwiększone;
- normalizację reżimu dnia roboczego, a zwłaszcza przez znaczne zmniejszenie nadmiernej liczby godzin nadliczbowych, przede wszystkim w przemyśle węglowym;
- dalszy rozwój wczasów pracowniczych.

79. Należy podnieść stan sanitarno-porządkowy miast, osiedli i wsi, należy również zdecydowanie podnieść wymagania higieny w stosunku do zakładów żywienia zbiorowego, zakładów produkujących artykuły żywności lub zajmujących się ich transportem i dystrybucją.

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty uspołecznionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 proc. przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony wnień wzmocni swoje oddziaływanie na przemysł

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty uspołecznionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 proc. przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony wnień wzmocni swoje oddziaływanie na przemysł

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty uspołecznionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 proc. przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony wnień wzmocni swoje oddziaływanie na przemysł

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty uspołecznionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 proc. przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony wnień wzmocni swoje oddziaływanie na przemysł

V. Wzrost wydajności pracy i system oszczędnościowy

53. Osiągnięcie wydatnego podniesienia stopy życiowej mas pracujących, przyspieszenie tempa rozwoju rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia wymaga wydatnego wzrostu wydajności pracy na bazie wprowadzania i opanowywania nowej techniki przy równoczesnym pogłębieniu systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej.

54. W latach 1950—1953 wzrost wydajności pracy w gospodarce narodowej był znaczny. Wydajność pracy mierzona wielkością rocznej produkcji przypadającej na jednego robotnika wzrosła w przemyśle o ok. 52 proc., w budownictwie o ok. 80 proc., w transporcie kolejowym o około 44 proc.

Zadania czterech lat Planu Sześcioletniego w zakresie wzrostu wydajności pracy zostały przekroczone w przemyśle o ok. 10 proc., w budownictwie o 14 proc. Natomiast zadania te nie zostały wykonane w PGR. Jednakże wzrost wydajności w przemyśle nie był równomierny, a przy tym szereg ważnych gałęzi gospodarki narodowej w tym przemysł węglowy, nie wykonało zadań Planu Sześcioletniego w zakresie wzrostu wydajności pracy.

55. Wzrost wydajności pracy jest hamowany przez opóźnienie we wprowadzaniu nowoczesnej techniki i jej opanowywaniu, a także przez niedostateczny poziom organizacji pracy i niedostateczne upowszechnianie produkcyjnych metod pracy. W szczególności niski stopień wykorzystania wielu maszyn i urządzeń w niektórych gałęziach przemysłu oraz w budownictwie jest przeszkodą do zwiększenia stopnia mechanizacji robót ciężkich i pracochłonnych i do zwiększenia wydajności pracy. W ciągu najbliższych 2 lat należy osiągnąć dalszy wydatny postęp w dziedzinie wzrostu wydajności pracy.

56. Na podstawie szerokiego wprowadzenia nowoczesnej techniki, znacznej poprawy wykorzystania maszyn i urządzeń na podstawie dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy i ogólnego usprawnienia organizacji pracy, a także ulepszenia jej bezpieczeństwa i higieny, należy osiągnąć wzrost wydajności pracy w roku 1955 w porównaniu z r. 1953 w przemyśle o około 15 proc., w budownictwie o około 16 proc., w transporcie kolejowym o około 8 proc. Jednocześnie należy zapewnić wzrost wydajności pracy w PGR o ponad 20 proc. Wzrost wydajności pracy w przemyśle, budownictwie i transporcie pozwoli wykonać zadania produkcyjne przy nieznacznym wzroście zatrudnienia poza rolnictwem, co w konsekwencji znacznie ograniczy odpływ ludności ze wsi do miasta i będzie miało bardzo istotne znaczenie dla zapewnienia dostatecznej liczby sił roboczych dla potrzeb rolnictwa.

57. Obniżka kosztów własnych jest nieodzownym warunkiem poprawy poziomu materialnego mas pracujących i rozwoju gospodarki narodowej. Zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie obniżki kosztów nie są w pełni wykonywane. W przemyśle w r. 1953 osiągnięto obniżkę kosztów o 3,5 proc., podczas gdy plan przewidywał osiągnięcie obniżki o 4,5 proc.

W budownictwie plany obniżki kosztów z roku na rok systematycznie nie były wykonywane. Również transport kolejowy nie osiągnął

w 1953 r. planowanej obniżki kosztów. Większość państwowych gospodarstw rolnych nie wykonuje planów obniżki kosztów własnych produkcji.

58. Konieczne jest osiągnięcie przełomu w dziedzinie obniżki kosztów w całej gospodarce narodowej.

W latach 1954—1955 należy osiągnąć obniżkę kosztów własnych produkcji przemysłowej o około 7 proc. i obniżkę kosztów budownictwa również o około 7 proc.

Jednocześnie należy zapewnić obniżkę kosztów transportu, jak też poprawić rentowność państwowych gospodarstw rolnych.

59. Walka o pełne wykonanie planu w dziedzinie kosztów własnych musi odbywać się na podstawie wzrostu wydajności pracy i pogłębienia systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej. Wyrazić się to winno w zaostreżeniu walki z wszelkiego rodzaju przeroskami w zatrudnieniu, w bezwzględnej walce z przejawami marnotrawstwa materiałów, w pełniejszym i lepszym wykorzystaniu surowców krajowych, w osiągnięciu znacznego zniżenia normy zużycia, w eliminowaniu braków robót, w likwidowaniu nierentowności przedsiębiorstw i w ścisłym przestrzeganiu wykonywania planów obniżki kosztów i planów finansowych.

Niezbędne jest likwidowanie nadmiernych remanentów w produkcji i w obrocie towarowym, usprawnienie zaopatrzenia materiałowo-technicznego i osiągnięcie przez przyspieszenie obiegu środków obrotowych znacznego zmniejszenia udziału nakładów na przrost środków obrotowych w wydatkach finansowych państwa.

Szczególne znaczenie posiada obniżenie zużycia materiałowego, będące nie tylko czynnikiem zmniejszenia kosztów własnych, lecz także czynnikiem wzrostu produkcji, gdyż daje możliwość wytworzenia z posiadanych materiałów większej ilości gotowych produktów, służących do zaspokojenia potrzeb ludności i gospodarki narodowej.

Dla wzmocnienia walki o obniżkę kosztów i poprawę rezultatów finansowych socjalistycznych przedsiębiorstw należy usprawnić planowanie zaopatrzenia materiałowego i technicznego, planowanie kosztów własnych i planowanie finansowe.

60. Pogłębienie systemu oszczędnościowego wymaga poważnego zmniejszenia kosztów administracji państwowej i gospodarczej przy usprawnieniu jej działania i zaostreżeniu walki z biurokracją.

Administracja państwowa i gospodarcza posiada nadmiernie rozbudowane etaty. Praca jej organów często dubluje się. Szereg ogniw administracji jest zbędnych i powoduje nadmierne przeciążenie toku załatwiania spraw. Szeroko rozpowszechnione jest niepełne wykorzystanie normalnego czasu pracy przez pracowników administracji przy jednoczesnym stosowaniu godzin nadliczbowych i domaganiu się nowych, w rzeczywistości całkiem zbędnych etatów.

Poprzez likwidację przerosków i usprawnienie administracji państwowej i gospodarczej należy osiągnąć w 1955 roku oszczędność w sumie ok. 500 mln. zł.

W ten sposób usprawnienie administracji państwowej i gospodarczej winno stać się jednym z czynników podniesienia stopy życiowej mas pracujących.

Jednocześnie na podstawie wzrostu dochodu narodowego nastąpił wzrost dochodów realnych klasy robotniczej, której liczebność szybko zwiększyła się. Nastąpił również wzrost realnych dochodów chłopstwa pracującego.

Realne dochody przypadające średnio na głowę ludności utrzymującej się z pracy poza rolnictwem (głównie wskutek wielkiego wzrostu

VI. Wzrost stopy życiowej mas pracujących

61. Dochód narodowy wzrósł w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 o 61 proc., przekraczając poziom roku 1938 dwukrotnie. Poważna część przyrostu dochodu narodowego zostala przeznaczona na odbudowę kraju, na jego uprzemysłowienie, na rozwój kultury i wzrost obronności.

XII Zjazd Komsomolu

(dokonczenie ze str. 1)

opracowujacych produkcję nowych trwałych tkanin, a obecnie wyruszających na zagospodarowanie ugorów...

Partia uczy każdego komoła, aby rozumiał, że głównym jego skarbem — są nieśmiertelne, przeobrażające świat idee komunizmu, że w naście Marksa - Engelsa - Lenina - Stalina, znajduje on wytyczną działani i reflektor oświetlający drogę ku przyszłości.

Partia chce aby młodzież była wykształcona, silna, pełna radości życia, oddana ojczyźnie, głęboko wierząca w zwycięstwo naszej sprawy, aby nie lekka się przeszłości i zdolna była do pokonania wszelkich trudności. Każdy praktyczny krok w działalności organizacji komsomolskiej powinien

przyczynić się do kształtowania w naszej młodzieży tych wspaniałych cech.

W dalszym ciągu artykułu „Komsomolska Prawda” zwraca uwagę na istniejące braki i niedociągnięcia w pracy Komsomolu wskazując jednocześnie drogi ich przezwyciężenia.

Aby życie pulsowało we wszystkich organizacjach komsomolskich — pisał dziennik — aby uczestnicząc we wspólnych pracach chłopcy i dziewczęta wciąż rośli, rozszerzali swój horyzont, hartowali wolę, wyrastali na aktywnych ludzi przyszłości, należało skrócić z formalno-biurokratycznymi wypraczeniami, pisaniami, posiedzeniami krajanina. Cała praca organizacji komsomolskiej powinna koncentrować się na konkretnych żywych sprawach, powinna być podporządkowana

zadaniom, które młodzież rozwiązuje w fabrykach i zakładach, kolchozach, sowchozach i MTS, w zakładach naukowych. W pracy organizacyjnej winny być ściśle przestrzegane zasady demokracji komsomolskiej, zasady kolegiального kierownictwa.

XII Zjazd Komsomolu — kończy „Komsomolska Prawda” — uzbrojony we wskazania partii, podsumuje wyniki pracy Komsomolu, ujawni niedociągnięcia — stanie się punktem wyjścia do dalszego rozwoju pracy komsomolskiej. W imieniu milionów chłopców i dziewcząt Kraju Rad Zjazd zapewni umiłowana Partii Komunistycznej, że młodzież nasza na pierwsze wezwanie partii, gotowa jest stanąć do każdej pracy, dokonać każdego czynu.

Do Moskwy powróciła z Polski delegacja KPZR

MOSKWA. Agencja TASS donosi, że 19 marca br. powróciła z Polski delegacja Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego z I Sekretarzem KC KPZR N. S. Chruszczowem na czele, która brała udział w II Zjeździe Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Naród francuski wypowiada się przeciwko układowi wojennym z Bonn i Paryża

PARYŻ. 21 bm. odbędą się w Paryżu cztery zjazdy pod hasłem obrony pokoju i walki przeciwko układowi z Bonn i Paryża. Zjazdy te odbędą się w Marsylii, Tuluzie, Douai oraz Orthez.

Przeszło 60 wybitnych polityków oraz działaczy nauki i sztuki opublikowało w Paryżu w sprawie zwołania w April w dniach 24 i 25 kwietnia Kongresu Obróńców Pokoju. Apel stwierdza, że na Kongresie spotkają się Francuzi różnych

Chiny Ludowe winny być członkiem ONZ

LONDYN. Sekretarz generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych Hammarskjöld przemawiając 18 bm. w Londynie na przyjęciu wydanym na cześć Gladwynia Jebba, w związku z ustąpieniem tego ostatniego ze stanowiska przedstawiciela Anglii w ONZ, oświadczył, że Chińska Republika Ludowa powinna być członkiem ONZ. Hammarskjöld podkreślił, że konferencja genewska, w której weźmie udział Chińska Republika Ludowa, „dale nowo możliwości członkiem ONZ”. Wskazał na „konieczność wyważenia tych możliwości, uznając istnienie różnic między krajami i licząc się z nimi”.

Interwencja ŚFZZ w ONZ

NOWY JORK. Światowa Federacja Związków Zawodowców wystosowała do przewodniczącego Komisji Praw Człowieka obradującej już od czterech tygodni w siedzibie ONZ, pismo z zapytaniem, dlaczego rząd USA nie udzielił przedstawicielom Federacji wiz na obecność X sesji Komisji. Jakkolwiek ŚFZZ zwróciła się o wizy jeszcze przed rozpoczęciem sesji, Światowa Federacja Związków Zawodowców prosi przewodniczącego Komisji, by podał treść pisma do władomości sekretarza generalnego ONZ i, by sekretarz generalny poczynił odpowiednie kroki wobec władz amerykańskich.

Delegat Polski minister Henryk Birecki zwrócił się do przewodniczącego, aby powiadomił Komisję o wynikach tej interwencji.

„Pokonać przeszkody na drodze do zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie!”

Artykuł dziennika „Prawda”

MOSKWA. Pod tytułem „Pokonać przeszkody na drodze do zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie!”, ukazał się w dzienniku „Prawda” 19 bm. artykuł podpisany przez „Observatora”. W artykule tym czytamy m. in.:

10 lutego w Berlinie Dulles, po oznajmieniu się z radzieckimi propozycjami o zapewnieniu bezpieczeństwa w Europie, pospieszył z kategorią „nie!” w ślad za nim powiódł „nie!” Eden i Bidault — pierwszy bezapelacyjny, drugi z zastrzeżeniami. Usługując sprawiedliwie ten pospiech, przyjęły nader nieprzychylnie przytępną opinię publiczną Europy zachodniej, prasa amerykańska — wazywała, że Dulles i jego koleży z Anglii i Francji chcieli podjąć się od razu propozycji radzieckich i pójść dalej obroną przed siebie drogą. Jednakże samo życie zniweczyło ich plany. Propozycje radzieckie pozostały w centrum uwagi opinii publicznej. Nie udało się przemilczeć tych propozycji, ani ukryć ich przed narodem. Dyskusja nad propozycjami radzieckimi rozwija się coraz szerzej.

wszystkich krajach europejskich. Stąd też wynikają wszystkie podjęte przez dyplomatów zachodnich i prasę zachodnią próby wypraczenia za wszelką cenę propozycji radzieckich, wykształcenia ich sensu. W związku z tym wysuwa się również argument, że niepożądana byłaby sytuacja, w której Stany Zjednoczone znalazłyby się poza obrębem układu o bezpieczeństwo zbiorowe w Europie. Jednakże w toku konferencji berlińskiej nikt nie negował możliwości rozpatrzenia odpowiednich poprawek do zgłoszonego projektu.

Twierdzi się także, że układ o bezpieczeństwo zbiorowe w Europie może dać niepożądaną przewagę ZSRR wobec znanej potęgi państwa radzieckiego w porównaniu z innymi państwami Europy. Ale ZSRR nie żąda bynajmniej dla siebie jakiegokolwiek szczególnego stanowiska w systemie bezpieczeństwa zbiorowego państw europejskich.

Ważne jest obecnie ponownie podkreślenie głównej rzeczy:

plan radziecki wskazujący drogę do zapewnienia bezpieczeństwa nie da się pogodzić z próbami tworzenia ugrupowań wojskowych w Europie, nie da się pogodzić z polityką prowadzącą do nowej wojny. Alternatywa, która porusza dążyć do głębi wszystkich Europejczyków jest przy tym kwestia, czy militarnym niemieckim ma być odbudowany, czy też nie.

Dziennik „New York Herald Tribune” opublikował artykuł swego obserwatora Lippmana, twierdzący, w jaskrawej sprzeczności z faktami, jakoby delegacja radziecka w Berlinie „faktycznie nie robiła, aby skłonić mocarstwa zachodnie do prowadzenia z nią rokowań” w sprawie planu zaproponowanego zamiast „europejskiej wspólnoty obronnej”.

Z tym samym motywem wystąpił w Paryżu obserwator dziennika „Monde” Andre Fontaine.

Można byłoby przejść do porządku nad tego rodzaju twierdzeniami, ocenając je jako nieodpowiedzialną paplaninę dziennikarzy burżuazyjnych wysługujących się swym panom, gdyby nie chodziło tu o ogień konkretny, na szeroką skalę zakrojonej kampanii.

O tym, że sprawy mają się właśnie tak, świadczą m.in. deklaracje człowiek działających USA i Francji na tenże temat.

Tak więc np. wicepremier francuski Pierre Henri Tolstean oświadczył, że po konferencji berlińskiej można rzekomo twierdzić, iż „ZSRR, mimo pozornej (!?) odmowy, ostatecznie wolały utworzenie „armii europejskiej” niż przywrócenie narodowej armii niemieckiej”.

Idea bezpieczeństwa zbiorowego narodów Europy, znajdująca wyraz w „układzie ogólnoeuropejskim” lub „gospodą przyświecającej” inna forma, cleszy się coraz większą sympatią narodów Europy, ponieważ wyraża ona najgłębsze dążenia do utrwalenia pokoju, do zapewnienia powszechnego bezpieczeństwa. Właśnie dlatego koła reakcyjne tracą zimną krew i podejmują coraz to bardziej ordynarne i niefortunne manewry, demaskując się mimo woli.

No cóż — tym gorzej jest dla nich i tym lepiej dla sprawy pokoju!

Ponad milion mieszkańców Patet Lao wyzwoili już wojska ludowe

PEKIN. Agencja Nowych Chin podaje przegląd działań wojennych w Patet Lao w ciągu ostatniego roku. W połowie kwietnia 1953 r. wojska ludowe rozpoczęły ofensywę w północnej części Patet Lao i w ciągu trzech tygodni

wyzwoili obszar o powierzchni 40 tys. km kw. obejmujący prowincje Samnong i Luang Prabang. W wyniku tej ofensywy wojska ludowe okrzykiły kilka silnie umocnionych fortów francuskich, a m. in. fort Latcaou. W grudniu ub. roku wojska

ludowe przeprowadziły drugą ofensywę w środkowej części Patet Lao, wyzwalaając w prowincji Khammouan obszar o powierzchni około 40 tysięcy km kw., zamieszkały przez 400 tysięcy ludzi. Straty interwentów w zabitych, rannych i wziętych do niewoli wyniosły około 2.200 żołnierzy i oficerów.

Trzecia ofensywa wojsk ludowych została przeprowadzona w końcu stycznia br. i w początkach lutego w północnej części Patet Lao. W wyniku tej ofensywy wyzwolony został w dolinie rzeki Namhou obszar o powierzchni 10 tys. km kw. zamieszkały przez przeszło 150 tysięcy ludzi.

19 lutego 1954 roku wojska ludowe rozpoczęły czwartą ofensywę w prowincji Phonhaly, w północnej części Patet Lao. Po pięciu dniach zwycięskich walk miasto Phonhaly i prawie cała prowincja tej nazwy zostały wyzwolone. 4 marca br. wojska ludowe wyzwoliły dwa ostatnie powiaty tej prowincji — Elay i Ueua.

Wyzwolone obszary Patet Lao są zamieszkałe przez przeszło milionową ludność.

Nowe zwycięstwa Wietnamskiej Armii Ludowej

PEKIN. — Agencja Nowych Chin donosi, powołując się na Wietnamską Agencję Prasową, że wokół okrążonego przez wojska ludowe fortu francuskiego Dien Bien Phu toczą się nadal walki. W dniu 17 marca br. na froncie Dien Bien Phu trwał oboustronny ogień artyleryjski.

Umoocnione pozycje francuskiego korpusu ekspedycyjnego w Hinlon i na wzgórze Doelap zostały zdobyte.

Od 11 do 17 marca br. artyleria przeciwlotnicza wojsk ludowych zestrzeliła w rejonie Dien Bien Phu 35 samolotów nieprzyjacielskich.

W dniu 12 marca wojska lu-

dowe zatakowały francuska kolumnę pancerną na szosie Nr 5 łączącej Hanoi z Haifongiem. Po 20-minutowej walce z ogólnej liczby 28 francuskich pojazdów mechanicznych 17 zostało zniszczonych, w tym 2 czołgi i 4 wozy pancerne. Nieprzyjaciel stracił 80 ludzi w zabitych i wziętych do niewoli.

W nocy z 12 na 13 marca wojska ludowe zatakowały umocniony posterunek francuski Noghialo na szosie Nr 5. Nieprzyjaciel stracił w zabitych około 230 ludzi, 30 żołnierzy i oficerów francuskiego korpusu ekspedycyjnego poddało się wojskom ludowym. Zdobyto znaczną ilość broni i amunicji.

Przegląd tygodnia

Dillon i Adenauer

NAPIERW pojawił się w Paryżu, przejeżdżając do Aten i Ananky, pan Adenauer. Złożył wizytę francuskiemu ministrowi spraw zagranicznych, Bidault. Tematem jej była — jak łatwo się domyślić — sprawa wyrażenia przez Francję zgody na reilitaryzację Niemiec, czyli, innymi słowy, sprawa przyspieszenia ratyfikacji przez parlament francuski układu o tzw. „armii europejskiej”.

Jak się zresztą okazało, Adenauer — pupilek amerykański w Europie zachodniej, mówił nie tylko w imieniu własnym (tzn. b. hitlerowskich generałów i monopolistów Ruhry), ale również w imieniu swych opiekunów z Waszyngtonu. Oto jak te wizyty u Bidault opisywała amerykańska agencja prasowa, „United Press”:

„Adenauer skorzystał z rozmowy z Bidault, aby podkreślić, że czas upływa, a Francja nie ratyfikuje układu o „europejskiej wspólnoty obronnej” (tzn. o „armii europejskiej”). Znaczący on, że niezadowolone USA z powodu zwłoki w ratyfikacji (a więc boni kanclerz występuje jako rzecznicz USA — B. R.) może doprowadzić do „bolesnej reuizji” (polityki USA wobec Francji — B. R.) o jakiej mówił Dulles w grudniu ub. r.”

Jak więc widzimy, pan Adenauer otwarcie grozi tej „nieposlušnej” Francji, która pozwala sobie na przeciwstawienie się jemu i jego mocodawcom... Jednakże najwidoczniej interwencja pana Adenauera nie wystarczyła i wobec tego Waszyngton pchnął swego przedstawiciela do Paryża. W Paryżu zjawiał się, po dłuższym urlopie zdrowotnym, pan Dillon, ambasador USA we Francji i natych-

niem, a try wykazujące obecnie cię kupienia tych naszych polityków, którzy pragną się sprzedać. „Czy przynieszą jednak, że lud francuski nie wie o tej korupcyjnej akcji i nie oburza się? Nie miejsce złudzeń: naród francuski zbyt jest przywiązany do swej niezawisłości, aby godzić się na to uzależnienie”.

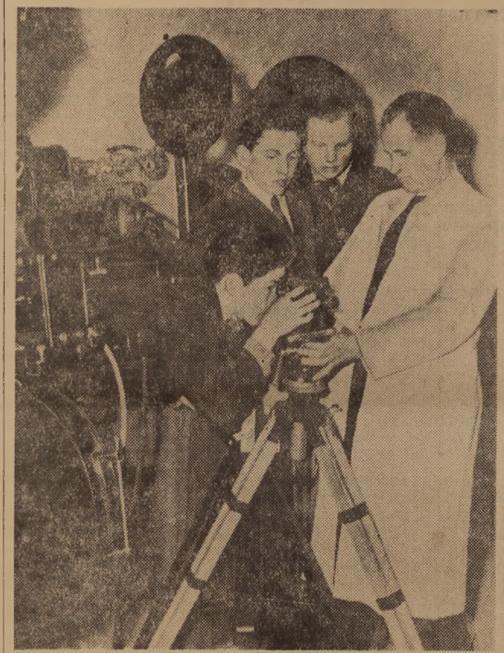
Z oburzonym zainteresowaniem powitano we Francji przedwyborcze przemówienie ministra Molotowa z dnia 11 bm. stwierdzające, że „radziecki projekt układu ogólnoeuropejskiego, wskazując realną drogę do zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, jest projektem, który przyniesie korzyści wszystkim państwom europejskim”.

Wszystkie wysiłki, zmierzające do takiego rozwiązania, są gorąco witane przez opinię francuską. Tak właśnie powitało na obwieszczenie rządu polskiego z 9 marca br. o gotowości Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wzięcia udziału w zaproszonym na konferencji berlińskiej projekcie.

Dla coraz większej ilości Francuzów staje się rzeczą jasną, że alternatywa w o j e n o e g o układu o tzw. „armii europejskiej”, jest p o k o j o w y w ogólnoeuropejski układ bezpieczeństwa zbiorowego.

Jak wielkie znaczenie wiele krajów europejskich przywiązuje do rozszerzenia wymiany handlowej pomiędzy Zachodem a Zachodem dowodzi fakt, że rząd brytyjski podjął już stara-

ferencji plecy wielkich mocarstw. Ale już i obecnie w tejże Genewie trwają obrady, po-

W związku z ósmą rocznicą powstania Związku Wolnej Młodzieży Niemieckiej (FDJ), w dniu 7 marca br. otwarto w demokratycznym sektorze Berlina pierwszy młodzieżowy Dom Kultury. Na zdjęciu: do dyspozycji członków kółka młodych filmowców oddano nowoczesne aparaty. Kierownik działu filmowego Domu Młodzieży — Holzeberg, wyjaśnia młodzieży budowę i działanie wskatśmowego aparatu filmowego. Foto CAF

Sprawa rozwoju handlu międzynarodowego

stądajace wielkie znaczenie dla rozszerzenia pokojowych stosunków między narodami: obrady Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ. Od porzątku obrad Komisji człowiek oboju pokoju i krajami kapitalistycznymi.

Jest rzeczą niezmiernie charakterystyczną, że od początku obrad nie odezwał się ani jeden głos, który by zaprzeczał konieczności rozwoju wymiany handlowej między Zachodem a Zachodem. Należy przypomnieć, że w obradach Komisji biora udział przedstawiciele 24 krajów europejskich, USA oraz szeregu organizacji, współpracujących z Komisją.

Z niezwykłym zainteresowaniem spotkała się propozycja zgłoszona przez delegację ZSRR, przewidująca podjęcie szeregu kroków, zmierzających do ułatwienia rozwoju handlu międzynarodowego, usunięcia sztucznych przeszkód i barier na drodze do pełnej wymiany handlowej między krajami kapitalistycznymi i krajami oboju pokoju. Należy podkreślić, że podobna rezolucja, oparta na zasadach projektu radzieckiego, zgłosiła również delegacja brytyjska. Delegacja ZSRR i W. Brytanii uzgodniły następnie wspólny tekst rezolucji, która została jednomyślnie przyjęta przez wszystkich członków Komisji. Dotychczasowy przebieg obrad wskazuje, że ze strony szeregu delegacji — nie tylko delegacji krajów oboju pokoju, ale również większości delegacji krajów kapitalistycznych — istnieje chęć znalezienia dróg, prowadzących do nawiazania normalnych stosunków gospodarczych pomiędzy wszystkimi krajami europejskimi.

Jak wielkie znaczenie wiele krajów europejskich przywiązuje do rozszerzenia wymiany handlowej pomiędzy Zachodem a Zachodem dowodzi fakt, że rząd brytyjski podjął już stara-

ni o poważne ograniczenie sławetnych amerykańskich „list „towarów strategicznych”, które utrudniały te wymiany. Jak do powiedzenia agencja AFP, rząd brytyjski domaga się zniesienia tzw. listy „B”, zawierającej setki najróżniejszych produktów i surowców oraz tzw. listy „C”, nakładającej ograniczenia ilościowe w eksporcie. Jak pisze agencja o tej ostatniej liście.

„Jest to lista, która najbardziej uszczupla produkt przed uszczupleniem produktów przemysłowych, trujących producentów, którzy widać, właśnie nie używać, czego się trzymać”. Należy podkreślić, że — jak pisze agencja AFP — rząd brytyjski będzie zmian niezależnie od tego, czy zgodzi się na to rząd amerykański — który swego czasu narzucał innym krajom kapitalistycznym ograniczenia w handlu z krajami oboju pokoju — czy też nie.

Ciełka sytuacja gospodarcza, wywołana polityką zbrojeni, narzuca krajom zachodnioeuropejskim przez Stany Zjednoczone, pogarszana trudnością w handlu międzynarodowym, powoduje, że kapitalistyczne koła gospodarcze z coraz większą nadzieją patrzą na kraje oboju pokoju jako na taki rynek, który nie tylko może dostarczyć szeregu towarów, nabywanych obecnie przez kraje zachodniej Europy za „ciężkie” dolary, ale również taki, który jest w stanie wchłonąć poważną część produkcji przemysłowej Europy zachodniej. Kraje oboju pokoju, wierne swej polityce pokojowego współżycia ze wszystkimi krajami niezależnie od ich ustroju, popierają rozwój nieskrępowanego handlu międzynarodowego, oparte na zasadzie równości i wzajemnych korzyści. Handlu, który w znacznym stopniu przyczyni się do zmocnienia pokojowych stosunków międzynarodowych

SZTANDAR MŁODYCH SPORT

Stanisłowski i Dudzińska mistrzami Polski w żeglarstwie lodowym. W Głogowie zakończył się mistrzostwo Polski w żeglarstwie lodowym. Reprezentacje 7 zespołów sportowych wzięły udział w zawodach, które odbyły się w dniach 18-20 lutego. W zawodach wzięło udział 180 zawodników. Wśród mężczyzn zwyciężył Stanisłowski (ZSRR), który zdobył 5020 pkt. przed Zarembką (LPZ) — 3338 pkt. i Wyganowską (CWKS) — 2811 pkt. Wśród kobiet zwyciężyła Dudzińska (ZSRR) — 2200 pkt. przed Dudzi — 21310.

Najlepsze czasy na 15-kilometrowym trasie reat uzyskali: J. Riedziński — 22:00, wśród kobiet — Dudzi — 21:310.

Mistrzostwa rozgrywane po raz pierwszy systemem klasowym, na boletach klasy „XV” (15 m kw. żagla).

Z udziałem zawodników zagranicznych odbędą się zawody o memoriał Bronisława Czecha i Heleny Maruszówny.

Doroczne zawody narciarskie o memoriał Bronisława Czecha odbędą się w Zakopanem w dniach 24-25 marca. Zawodnikami nie będzie ciekawie ze względu na udział w zawodach zawodników z Austrii, Czechosłowacji, Bułgarii, Węgier i Polski.

Austriacy potwierdzili już swój przyjazd z uczestnictwem w mistrzostwach w Zakopanem w dniach 24-25 marca. Zawodnikami nie będzie ciekawie ze względu na udział w zawodach zawodników z Austrii, Czechosłowacji, Bułgarii, Węgier i Polski.

W obu zespołach występują w większej mierze zawodnicy. Najmłodszą reprezentacją jest zespół 13-letnia Licharawa (ZSRR). Najstarszym zawodnikiem w zespole polskim jest Szymocha — 21 lat.

Delegat Polski minister Henryk Birecki zwrócił się do przewodniczącego, aby powiadomił Komisję o wynikach tej interwencji.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano. W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.

W turnieju szachowym w Bukareszcie, w którym uczestniczyli Polacy, zwyciężył reprezentant Rumunii, C. Pano.